

Kommissionens meddelelse — Håndbog om overførelse af domfældte og frihedsstraffe i Den Europæiske Union

(2019/C 403/02)

INDHOLDSFORTEGNELSE

	<i>Side</i>
LISTE OVER FORKORTELSER	5
FORORD	6
INDLEDNING OG GENEREL RETLIG KONTEKST	6
1. Oversigt	6
1.1. Vigtige træk i rammeafgørelsen	7
1.1.1. Fremsendelse	8
1.1.2. Attest	8
1.1.3. Dom	8
1.1.4. Sanktion	8
1.1.5. Udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten	9
1.2. Princippet om gensidig anerkendelse	9
1.3. Retsvirkningerne af EU's rammeafgørelser	9
1.4. Artikel 267 i TEUF: Procedure for præjudiciel forelæggelse	10
DEL I: FREMSENDELSE AF EN DOM OG EN ATTEST	10
2. Krav til fremsendelse	10
2.1. Rammeafgørelsens anvendelsesområde	10
2.1.1. Personelt anvendelsesområde	10
2.1.2. Materielt anvendelsesområde	10
2.1.3. Ratione temporis	11
2.2. Kompetente myndigheder	11
2.3. Valg af fuldbyrdesstat	11
2.3.1. Scenarier i henhold til artikel 4, stk. 1	11
2.3.2. Overførelse til den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor (artikel 4, stk. 1, litra a))	12
2.3.3. Overførelse til den medlemsstat, som den domfældte vil blive udvist til (artikel 4, stk. 1, litra b))	12
2.3.4. Overførelse til en anden medlemsstat, der giver samtykke til overførelsen (artikel 4, stk. 1, litra c))	12
2.4. Den domfældtes informerede samtykke	13
2.5. Fuldbyrdesstatens samtykke	13
2.6. Den domfældtes mening	14
2.7. Vurdering af social rehabilitering	14
2.7.1. Udstedelsesstaten skal være tilfreds	14
2.7.2. Høring af fuldbyrdesstaten, hvis det er hensigtsmæssigt	14

2.7.3. Definition af social rehabilitering	15
2.7.4. Betingelser for fuldbyrdelse af sanktioner	15
2.8. Listen med de 32 lovovertrædelser, der giver anledning til overgivelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed	15
2.9. Sårbare grupper: mindreårige og mentalt forstyrrede lovovertrædere og overførelse af sanktioner, der omfatter psykiatrisk behandling eller lægebehandling	16
2.10. Udstedelsesstatens hensyn til grundlæggende rettigheder	16
3. Procedure for fremsendelse	17
3.1. Enheder, der kan indlede proceduren	17
3.2. Procedure for indhentning af den domfældtes mening	17
3.3. Underretning af den domfældte (artikel 6, stk. 4, og formular i bilag II)	18
3.4. Dokumenter, der skal fremsendes	18
3.4.1. Attest	18
3.4.2. Dom	19
3.5. Nyttige supplerende oplysninger fra udstedelsesstaten	22
3.6. Fremsendelse	22
3.7. Anmodning om oplysninger om bestemmelser vedrørende mulighederne for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse	22
3.8. Anmodning om foreløbig arrest	23
3.9. Tilbagekaldelse af attesten	23
DEL II: ANERKENDELSE AF DOMMEN OG FULDBYRDELSE AF SANKTIONEN	24
4. Procedure for anerkendelse	24
4.1. Frist for afgørelse om anerkendelse og retsmidler over for afgørelsen om overførelse	24
4.2. Anmodning om oversættelse af dommen	24
4.3. Udsættelse	24
4.4. Foreløbig anholdelse	25
5. Afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse	25
5.1. Generel pligt til anerkendelse og fuldbyrdelse	25
5.2. Fuldbyrdelsesstatens samtykke	25
5.3. Listen med de 32 lovovertrædelser uden kontrol af dobbelt strafbarhed	25
5.4. Tilpasning af sanktionen	26
5.5. Grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse	27
5.5.1. Ufuldstændig eller ukorrekt attest (artikel 9, stk. 1, litra a))	27
5.5.2. Manglende overholdelse af kriterierne for fremsendelse (artikel 9, stk. 1, litra b))	27
5.5.3. Ne bis in idem-princippet (artikel 9, stk. 1, litra c))	27
5.5.4. Ikke dobbelt strafbarhed (artikel 9, stk. 1, litra d))	27
5.5.5. Fuldbyrdelse af sanktion er forældet (artikel 9, stk. 1, litra e))	28
5.5.6. Immunitet efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning (artikel 9, stk. 1, litra f))	28
5.5.7. Alder for kriminel lavalder (artikel 9, stk. 1, litra g))	28

5.5.8. Den ikke-afsonede del af sanktionen er for kort (artikel 9, stk. 1, litra h))	28
5.5.9. Domme afsagt in absentia (artikel 9, stk. 1, litra i))	28
5.5.10. Retsfølgning for lovovertrædelser inden overførelse (artikel 9, stk. 1, litra j))	29
5.5.11. Psykiatrisk behandling eller lægebehandling eller en anden frihedsberøvende foranstaltning (artikel 9, stk. 1, litra k))	30
5.5.12. Ekstraterritorialitet (artikel 9, stk. 1, litra l))	30
5.6. Delvis anerkendelse og fuldbyrdelse	30
6. Overførelse af den domfældte	30
6.1. Frister for den fysiske overførelse	30
6.2. Transit via en anden medlemsstat	30
6.3. Omkostninger	31
6.4. Rejsedokumenter	31
7. Fuldbyrdelse af sanktionen	31
7.1. Lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen	31
7.2. Afkortning	31
7.3. Tidlig løsladelse og prøveløsladelse	31
7.4. Amnesti, benådning	31
7.5. Fornyet prøvelse	32
7.6. Ret til at fuldbyrde dommen	32
7.7. Kommunikations- og informationsopgaver	32
8. Specialitetsregel	32
DEL III: DIVERSE	33
9. Kommunikation mellem de kompetente myndigheder på de forskellige trin i proceduren	33
10. Forhold til andre aftaler	34
11. Samspil med andre retsforskrifter om retligt samarbejde i straffesager	34
11.1. Rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre	34
11.2. Andre retsforskrifter	35
11.2.1. Direktiv 2012/29/EU om ofres rettigheder	35
11.2.2. Rammeafgørelse 2008/947/RIA om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om prøvetid og alternative sanktioner	35
BILAG I — Rammeafgørelse 2008/909/RIA, uofficiel konsolidering	37
BILAG II — Overførelsesattest	52
BILAG III — Meddelelse til den domfældte	58
BILAG IV— Flowdiagram over rammeafgørelse 2008/909/RIA	59
BILAG V — Informationskilder	60
BILAG VI — Liste over Domstolens domme vedrørende rammeafgørelse 2008/909/RIA	61
BILAG VII — Liste over Domstolens domme vedrørende rammeafgørelse 2002/584/RIA	62

LISTE OVER FORKORTELSER

Konventionen om gennemførelse af Schengenaføtalen	Konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaføtalen
EAO	Europæisk arrestordre
EMK	Den europæiske menneskerettighedskonvention
EMD	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol
EJN	Det Europæiske Retlige Netværk på det strafferetlige område
EuroPris	Den europæiske fængselssamarbejdsorganisation
Rammeafgørelse 2002/584	Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne
Rammeafgørelsen	Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union
Rammeafgørelse 2008/947	Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner
Rammeafgørelse 2009/299	Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 om ændring af rammeafgørelse 2002/584/RIA, rammeafgørelse 2005/214/RIA, rammeafgørelse 2006/783/RIA, rammeafgørelse 2008/909/RIA og rammeafgørelse 2008/947/RIA samt styrkelse af personers proceduremæssige rettigheder og fremme af anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i forbindelse med afgørelser afsagt, uden at den pågældende selv var til stede under retssagen
TEU	Traktaten om Den Europæiske Union
TEUF	Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Direktivet om ofres rettigheder	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandards for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA
Europarådets konvention af 1983	Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte
Europarådets tillægsprotokol af 1997	Tillægsprotokol til Europarådets konvention af 18. december 1997 om overførelse af domfældte

Ansvarsfraskrivelse:

Denne håndbog er hverken retligt bindende eller udtømmende. Der tages forbehold for gældende EU-ret og dens fremtidige udvikling. Der tages ligeledes forbehold for den autoritative fortolkning af EU-retten, som Den Europæiske Unions Domstol måtte anlægge.

FORORD

Denne håndbog har til formål at give medlemsstaterne og deres udpegede kompetente myndigheder praktisk vejledning i anvendelsen af Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 »rammeafgørelsen«, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 om domme afsagt *in absentia* ⁽¹⁾ (i det følgende benævnt: »Rammeafgørelse 2009/299«). Rammeafgørelsens gennemførelsesdato var fastsat til den 5. december 2011. Ved udførelsen af denne håndbog har Kommissionen inddraget de synspunkter, der er fremsat af deltagerne på de mange ekspertmøder afholdt i samarbejde med den europæiske fængselssamarbejdsorganisation (i det følgende benævnt: »Europris«), hvor deltagerne udvekslede oplysninger om udfordringer og hindringer i forbindelse med gennemførelsen af denne retsakt og selve overførelsen af domfældte i praksis ⁽²⁾. Et dokumentudkast blev desuden forelagt eksperter indbudt af Kommissionen til høring. En gennemførelsesrapport om rammeafgørelsen blev offentliggjort den 5. februar 2014 ⁽³⁾.

Håndbogen findes på webstedet: <https://e-justice.europa.eu> og på webstedet for Det Europæiske Retlige Netværk (i det følgende benævnt: »EJN«) ⁽⁴⁾ på alle officielle EU-sprog.

Oplysninger om gennemførelsen af denne rammeafgørelse og de forskellige medlemsstaters erklæringer kan findes på webstedet for EJN ⁽⁵⁾.

Et nyttigt dokument, som indeholder praktisk vejledning, er EuroPris' »Resource Book on the Transfer of Sentenced Persons« ⁽⁶⁾.

I henhold til artikel 3 i Rådets afgørelse 2002/187/RIA er et af Eurojusts mål at lette efterkommelsen af anmodninger og afgørelser om retligt samarbejde, herunder anmodninger og afgørelser, der er støttet på retsakter, hvorved princippet om gensidig anerkendelse gennemføres. Eurojust kan derved fungere som facilitator og koordinator i sager vedrørende overførelse af domfældte ⁽⁷⁾.

Oplysningerne i denne håndbog er ajourført pr. 1. juli 2019.

INDLEDNING OG GENEREL RETLIG KONTEKST

1. Oversigt

De retlige forhold mellem medlemsstaterne understøttes af gensidig tillid til de øvrige medlemsstaters retssystemer, som gør det muligt for fuldbyrdelsesstaten at anerkende afgørelser, der er truffet af udstedelsesstatens myndigheder, med kun få muligheder for at modsætte sig en sådan anerkendelse.

I løbet af de seneste årtier er det blevet mere almindeligt, at medlemsstaterne idømmer borgere fra andre EU-medlemsstater frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger ⁽⁸⁾. Ifølge de senest tilgængelige tal ⁽⁹⁾ svinger procentdelen af borgere fra andre EU-medlemsstater af det samlede antal indsatte pr. medlemsstat fra 0,3 % (PL og RO) til 39,4 % (LU). Nogle har deres sædvanlige opholdssted i den medlemsstat, hvor de sidder i fængsel. Nogle af disse personer er imidlertid dømt til udsendelse efter domsafsoning.

For mange dømte borgere fra EU-medlemsstater er fuldbyrdelse af den idømte sanktion i domsstaten ikke altid optimal med henblik på deres sociale rehabilitering.

Rammeafgørelsen øger mulighederne for eksempelvis at overføre en domfældt udlænding til en anden EU-medlemsstat med det formål at lette personens rehabilitering.

Rammeafgørelsen finder anvendelse på alle EU-borgere og tredjelandsstatsborgere, der finder sig i en EU-medlemsstat. Med hensyn til udenlandske statsborgere, der ikke har bopæl i en EU-medlemsstat, finder

⁽¹⁾ Rammeafgørelse 2009/299 ændrede rammeafgørelsen ved at erstatte afslagsgrunden vedrørende *in absentia* i rammeafgørelsen. Disse bestemmelser vedrører situationer, hvor den fuldbyrdende judicielle myndighed har modtaget en anmodning vedrørende fuldbyrdelsen af en frihedsstraf efter gennemførelsen af en retssag i den udstedende medlemsstat, hvor den berørte person ikke var til stede. Den nuværende håndbog indeholder den konsoliderede udgave af rammeafgørelsen og attesten under hensyntagen til ovennævnte ændringer.

⁽²⁾ Jf. www.europris.org.

⁽³⁾ COM(2014) 57 final af 5.2.2014, s. 5.

⁽⁴⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/>.

⁽⁵⁾ https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Library_StatusOfImpByCat.aspx?CategoryId=36.

⁽⁶⁾ <https://www.europris.org/file/europris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>.

⁽⁷⁾ Artikel 2, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2002/187/RIA (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 138), som finder anvendelse fra den 12. december 2019.

⁽⁸⁾ FN's Kontor for Narkotikakontrol og Kriminalitetsbekæmpelse, *Handbook on the International Transfer of Sentenced Persons*, 2012, s. 1, findes på:

http://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/11-88322_ebook.pdf.

⁽⁹⁾ Jf. *Council of Europe Annual Penal Statistics, SPACE I — Prison Populations Survey 2018 Statistics*, som findes på: http://wp.unil.ch/space/files/2019/04/FinalReportSPACEI2018_190402.pdf.

internationale retsfor skrifter vedrørende retligt samarbejde anvendelse, f.eks. Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte (i det følgende benævnt: »Europarådets konvention af 1983«) og tillægsprotokollen hertil af 18. december 1997 (i det følgende benævnt: »Europarådets tillægsprotokol af 1997«) ⁽¹⁰⁾.

Europarådets konvention af 1983 indeholdt også en indledende løsning på problemet med grænseoverskridende overførelser inden for Unionen. Siden den 5. december 2011 har rammeafgørelsen imidlertid erstattet Europarådets konvention af 1983 og tillægsprotokollen af 1997 i EU's medlemsstater.

En af de største ændringer i rammeafgørelsen sammenlignet med Europarådets konvention fra 1983 er skiftet til en obligatorisk ordning for overførelse af domfældte i visse situationer, samtidig med at der med rammeafgørelsen er langt bredere muligheder for overførelse end tidligere. Behovet for samtykke til hver overførsel fra begge lande og den berørte person gjorde det rent faktisk vanskeligt at anvende Europarådets konvention fra 1983. For at løse dette problem havde Schengenmedlemmerne allerede besluttet at supplere Europarådets konvention fra 1983 gennem tilføje lsen af muligheden for »tvangsoverførelse«. I henhold til artikel 67-69 i konventionen af 1990 om gennemførelse af Schengenaf taten (i det følgende benævnt: »CISA-konventionen«) er domfældtes samtykke til at afsone en sanktion i det land, hvor den pågældende er statsborger, ikke påkrævet, hvis vedkommende har unddraget sig denne sanktion eller foranstaltning ved at flygte til dette land. Denne nye bestemmelse i konventionen om gennemførelse af Schengenaf taten afspejles også i Europarådets tillægsprotokol af 1997 til Europarådets konvention fra 1983.

Både Europarådets konvention fra 1983 og rammeafgørelsen har først og fremmest til formål at fremme den sociale rehabilitering af domfældte ved at give udlændinge, der er dømt for en strafbar handling, mulighed for at afsone deres dom i en anden medlemsstat.

Endelig finder rammeafgørelsen anvendelse på overførelsen af domfældte, der fortsætter afsoningen af deres domme, og finder derfor ikke anvendelse på udvisning af lovovertrædere, der har afsonet deres dom, og som derfor ikke længere er anklaget i en straffesag. Rammeafgørelsen bør imidlertid anvendes i overensstemmelse med den gældende EU-ret, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. I henhold til dette direktivs artikel 28 kan EU-borgere kun udsendes fra en anden medlemsstat, hvis det skyldes alvorlige hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed.

1.1. *Vigtige træk i rammeafgørelsen*

Rammeafgørelsen fastlægger, i hvilke situationer og hvordan EU's medlemsstater skal samarbejde om anerkendelse af domme og fuldbyrdelse af sanktioner, der er idømt af en anden medlemsstat, med henblik på at lette den domfældtes sociale rehabilitering. Retsakten har til formål at forbedre det effektive samarbejde sammenlignet med Europarådets konvention af 1983 ved at anvende princippet om gensidig anerkendelse, som kræver, at medlemsstaterne har tillid til hinandens retsafgørelser. I rammeafgørelsen benyttes derfor en anden tilgang til nogle af de centrale træk i Europarådets konvention af 1983:

- Rammeafgørelsen fastsætter i princippet en forpligtelse til at efterkomme anmodninger om overførelse i to situationer. Der er imidlertid ingen pligt for udstedelsesstaten til at fremsende en dom med henblik på dens anerkendelse og fuldbyrdelse i en anden medlemsstat.
- Overførelser kan kun afslås på grundlag af et begrænset antal grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse.
- Rammeafgørelsen begrænser de situationer, hvor den domfældtes samtykke er påkrævet. Allerede i henhold til Europarådets tillægsprotokol af 1997 var dette samtykke ikke længere påkrævet, når der ønskedes overførelse til en stat, som personen var flygtet til ⁽¹¹⁾, eller hvis den domfældte havde modtaget en dom om udsendelse eller udvisning til den pågældende stat ⁽¹²⁾. Ud over disse to undtagelser gives der en tredje undtagelse i rammeafgørelsen, hvis der anmodes om overførelse til den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor.

⁽¹⁰⁾ Både Europarådets konvention af 1983 og tillægsprotokollen af 1997 findes på: <http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/112.htm>.

⁽¹¹⁾ Jf. artikel 2, stk. 3, i Tillægsprotokol til Europarådets konvention af 1997.

⁽¹²⁾ Jf. artikel 3, stk. 1, i Tillægsprotokol til Europarådets konvention af 1997.

- Den traditionelle kontrol af dobbelt strafbarhed ⁽¹³⁾ er blevet afskaffet for en liste over 32 lovovertrædelser (dog med forbehold af medlemsstaternes mulighed for at opretholde den) ⁽¹⁴⁾.
- I rammeafgørelsen er foreskrevet en klar tidsramme for proceduren.
- Rammeafgørelsen omhandler fortsættelse af fuldbyrdelsen af dommen som idømt af udstedelsesstaten med begrænsede muligheder for fuldbyrdelsesstaten til at tilpasse sanktionen på strenge betingelser. Udstedelsesstaten træffer den endelige afgørelse med hensyn til overførelsen, såfremt den har godkendt tilpasningen af sanktionen og selve fuldbyrdelsen.

1.1.1. Fremsendelse

Dommen og attesten kan fremsendes, hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten — om nødvendigt efter høringer af de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten — må lægge til grund, at fuldbyrdelsesstatens overførelse og fuldbyrdelse af sanktionen vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering (artikel 4, stk. 2).

1.1.2. Attest

Udstedelsesstaten fremsender dommen til den medlemsstat, hvortil den kan overføre den domfældte, dvs. fuldbyrdelsesstaten (artikel 4, stk. 1). For at fremme processen ledsages dommen af en standardattest, der indeholder de oplysninger, der kræves til overførelsen (artikel 4 og 5, se også bilag I til rammeafgørelsen).

Attesten skal være udfyldt korrekt og skal svare til dommen. Attesten skal være underskrevet, og indholdets rigtighed skal være bekræftet af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten.

Attesten oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i fuldbyrdelsesstaten (artikel 23, stk. 1). Hver medlemsstat kan imidlertid indgive en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet om, at den accepterer en oversættelse til et eller flere af EU-institutionernes andre officielle sprog.

Hvis dele af attesten ikke er udfyldt, eller attesten er ufuldstændig, medfører dette en situation, hvor fuldbyrdelsesstaten ikke har tilstrækkelige oplysninger til at træffe en afgørelse om overførelsen og er nødt til at anmode om yderligere oplysninger fra udstedelsesstaten, således at processen forsinkes (jf. artikel 9, stk. 1, litra a)).

Standardattester findes på alle EU's officielle sprog. Erklæringer på de sprog, der accepteres af medlemsstaterne, findes på webstedet for EJN ⁽¹⁵⁾.

I rammeafgørelsen benyttes visse definitioner (artikel 1, litra a)-d)), som kan kræve en yderligere forklaring. I de følgende afsnit præsenteres den relevante terminologi heri.

1.1.3. Dom

Ved »dom« forstår »en endelig afgørelse eller kendelse fra en domstol i udstedelsesstaten, der idømmer en fysisk person en sanktion«. I henhold til rammeafgørelsen skal en dom eller en retsafgørelse, der skal fremsendes, være en endelig afgørelse (artikel 1, litra a)), dvs. at nationale muligheder for appel af afgørelsen skal være udtømte, eller fristerne for at iværksætte sådanne retsmidler skal være udløbet ⁽¹⁶⁾.

1.1.4. Sanktion

En »sanktion«: »en tidsbegrænset eller tidsubegrænset frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, som er idømt i en straffesag på grund af en strafbar handling« (artikel 1, litra b)).

⁽¹³⁾ Jf. artikel 3, stk. 1, litra e) i Europarådets konvention af 1983.

⁽¹⁴⁾ Mange medlemsstater foretager stadig kontrol af dobbelt strafbarhed, jf. erklæringer meddelt i henhold til artikel 7, stk. 4, af: AT, CZ, DE, FR, HR, HU, IE, LT, LV, NL, PL, RO og SI.

⁽¹⁵⁾ Websiden findes på følgende link: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.

⁽¹⁶⁾ Se Domstolens dom af 25.1.2017, van Vemde, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37. I denne sag fastslog Domstolen, at udtrykket »dom« er et selvstændigt EU-retligt begreb, der skal fortolkes ensartet, og som omhandler den sidste afgørelse, der træffes som led i en straffesag, og som gør den straf, som den domfældte person er blevet idømt, definitiv (præmis 23-27).

I henhold til artikel 3, stk. 3, finder rammeafgørelsen kun anvendelse på anerkendelse af domme og fuldbyrdelse af sanktioner som defineret i rammeafgørelsen. Den omstændighed, at der ud over sanktionen er idømt en bøde eller truffet afgørelse om konfiskation, som endnu ikke er betalt, indkasseret eller fuldbyrdet, er ikke til hinder for fremsendelse af en dom. Gensidig anerkendelse af afgørelser om bøder og konfiskation er ikke omfattet af rammeafgørelsen, men af andre retsakter som f.eks. Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA ⁽¹⁷⁾ om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestraffe og Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA ⁽¹⁸⁾ om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation.

1.1.5. Udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten

I rammeafgørelsen henvises der til »udstedelsesstat« som »den medlemsstat, i hvilken der er afsagt en dom«, mens »fuldbyrdesstat« er »den medlemsstat, til hvilken en dom fremsendes med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse« (artikel 1, litra c) og d)).

1.2. Princippet om gensidig anerkendelse

Efter godkendelsen af gensidig anerkendelse som hjørnestenen i det retlige samarbejde i straffesager blev dette princip også anvendt som grundlag for vedtagelsen af rammeafgørelsen i 2008 ⁽¹⁹⁾.

Dette princip indebærer, at en medlemsstat skal anerkende og fuldbyrde retsafgørelser i straffesager, der er truffet i en anden medlemsstat, medmindre en af de grunde til afslag, der er udtømmende opregnet, finder anvendelse. Princippet er baseret på et højt niveau af gensidig tillid mellem EU's medlemsstater.

Begrebet om gensidig tillid er baseret på den antagelse, at alle EU's medlemsstater fuldt ud overholder principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne, de grundlæggende frihedsrettigheder og retsstatsprincippet.

1.3. Retsvirkningerne af EU's rammeafgørelser

I henhold til deres retsgrundlag (artikel 34, stk. 2, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union (i det følgende benævnt: »TEU«), i den udgave, der fandt anvendelse inden Lissabontraktatens ikrafttræden) er rammeafgørelser bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, mens det overlades til de nationale myndigheder at bestemme form og midler. Rammeafgørelser har ikke direkte virkning. I forbindelse med vedtagelsen af Lissabontraktaten har rammeafgørelsen ikke været genstand for ophævelse, annullation eller ændring (jf. artikel 9 i protokol nr. 36 om overgangsbestemmelser, der blev vedtaget ved Lissabontraktatens ikrafttræden). Følgelig er dens karakter ikke ændret, og den har navnlig ikke direkte virkning ⁽²⁰⁾.

Det følger imidlertid klart af Domstolens faste praksis, at en rammeafgørelses bindende virkning indebærer en forpligtelse for de nationale myndigheder, herunder de nationale retter, til at anlægge en overensstemmende fortolkning af national ret, idet de tager national ret i dens helhed i betragtning og anvender de fortolkningsmetoder, der er anerkendt i denne retsorden. Disse retter er ved anvendelsen af national ret forpligtet til i videst muligt omfang at fortolke denne lovgivning i lyset af rammeafgørelsens ordlyd og formål med henblik på at nå det med rammeafgørelsen tilsigtede resultat. Denne forpligtelse til overensstemmende fortolkning af national ret er uadskilleligt forbundet med EUF-traktatens system (i det følgende benævnt: »TEUF«), idet den giver de nationale retter mulighed for inden for rammerne af deres kompetence at sikre sig EU-retten fulde virkning, når de afgør de tvister, der er indbragt for dem ⁽²¹⁾.

⁽¹⁷⁾ Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestraffe (EUT L 76 af 22.3.2005, s. 16).

⁽¹⁸⁾ Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation (EUT L 328 af 24.11.2006, s. 59). Denne rammeafgørelse er erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805 af 14. november 2018 om gensidig anerkendelse af afgørelser om indfrysning og afgørelser om konfiskation (EUT L 303/1 af 28.11.2018), som finder anvendelse fra den 19. december 2020.

⁽¹⁹⁾ Princippet om gensidig anerkendelse blev nedfældet i Tammerfors-konklusionerne (konklusionerne fra Det Europæiske Råd) den 15. og 16. oktober 1999 og bekræftet i Haag-programmet (formandskabets konklusioner) af 4.-5. november 2004 om styrkelse af frihed, sikkerhed og retfærdighed i Den Europæiske Union.

⁽²⁰⁾ Domstolens dom (Store Afdeling) af 8.11.2016, Ognyanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, præmis 56.

⁽²¹⁾ Se i kronologisk rækkefølge Domstolens dom (Store Afdeling) af 16.6.2005, Pupino, C-105/03, ECLI:EU:C:2005:386, præmis 33-34, Domstolens dom (Store Afdeling) af 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517, præmis 53, Domstolens dom (Store Afdeling) af 8.11.2016, Ognyanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, præmis 56, Domstolens dom af 29.6.2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, præmis 46.

Princippet om overensstemmende fortolkning af national ret er ganske vist underlagt visse begrænsninger. Den nationale rets forpligtelse til at henvise til indholdet af en rammeafgørelse, når den fortolker og anvender de relevante nationale retsregler, begrænses således af generelle retsprincipper, herunder retssikkerhedsprincippet og princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft. Disse principper er bl.a. til hinder for at en fortolkning alene på grundlag af en rammeafgørelse, og uden at der er vedtaget en lov, hvorved dens bestemmelser gennemføres, fører til, at strafansvaret for dem, der overtræder rammeafgørelsens bestemmelser, fastslås eller skærpes. Princippet om en overensstemmende fortolkning kan endvidere ikke tjene som grundlag for en fortolkning *contra legem* af national ret. ⁽²²⁾

Kravet om overensstemmende fortolkning omfatter imidlertid forpligtelsen for de nationale domstole, herunder de domstole, der træffer afgørelse i sidste instans, til i givet fald at ændre en fast retspraksis, såfremt denne er baseret på en fortolkning af national ret, som er uforenelig med formålene med en rammeafgørelse. Det tilkommer den kompetente ret at sikre den fulde virkning af rammeafgørelsen, idet den om fornødent af egen drift skal undlade at anvende den fortolkning, som den øverste nationale domstol har anlagt, for så vidt som denne fortolkning ikke er forenelig med EU-retten ⁽²³⁾.

1.4. Artikel 267 i TEUF: Procedure for præjudiciel forelæggelse

EU-Domstolen kan fortolke rammeafgørelser som enhver anden EU-retsforordning. På området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager har alle retter i enhver medlemsstat siden den 1. december 2014 haft mulighed for under sager, som de behandler, at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen om fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. EU-Domstolen afgør ikke selve tvisten. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med EU-Domstolens afgørelse, som ligeledes er bindende for andre nationale retter, der behandler lignende spørgsmål. Proceduren for præjudiciel forelæggelse er en proces, som ikke indeholder en tvist, og som har til formål at sætte EU-Domstolen i stand til at give de nationale retter vejledning i, hvordan EU-retten fortolkes, så de kan anvende den korrekt.

Oplysninger om de grundlæggende elementer i proceduren for præjudiciel forelæggelse kan findes i EU-Domstolens »Henstillinger til de nationale retter vedrørende forelæggelse af præjudicielle spørgsmål« ⁽²⁴⁾.

I 2017 var den gennemsnitlige behandlingstid for en præjudiciel forelæggelse under 16 måneder ⁽²⁵⁾. Dette kan være længe at vente for en person, der sidder varetægtsfængslet ⁽²⁶⁾. Følgelig har EU-Domstolen siden 2008 haft en hasteprocedure for præjudicielle forelæggelser, den såkaldte »PPU« (*procédure préjudicielle d'urgence*). I 2017 var den gennemsnitlige behandlingstid for sådanne sager kun 2,9 måneder ⁽²⁷⁾.

DEL I: FREMSENDELSE AF EN DOM OG EN ATTEST

2. Krav til fremsendelse

2.1. Rammeafgørelsens anvendelsesområde

2.1.1. Personelt anvendelsesområde

Anerkendelsen af en dom og fuldbyrdelsen af en sanktion finder anvendelse på alle EU-borgere og tredjelandstatsborgere, der befinder sig i udstedelsesstaten eller fuldbyrdesstaten (artikel 3, stk. 2).

2.1.2. Materielt anvendelsesområde

Med henblik på at lette den domfældtes sociale rehabilitering omfatter rammeafgørelsen enhver tidsbegrænset eller tidsubegrænset frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, som er idømt i en straffesag på grund af en strafbar handling (artikel 1, litra b)).

Som det fremgår af definitionen, kan enhver dom, som er idømt i en straffesag på grund af en strafbar handling, og som medfører en frihedsberøvende foranstaltning, fremsendes i henhold til rammeafgørelsen. Dette betyder, at afgørelser om forvaring — efter at lovovertræderens fulde eller delvise strafferetlige utilregnelighed som følge af et mentalt handicap (se betragtning 20) er fastslået — er medtaget i den definition, der anvendes i rammeafgørelsen.

⁽²²⁾ Domstolens dom af 29.6.2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, præmis 32-33 (og den deri nævnte retspraksis).

⁽²³⁾ Domstolens dom (Store Afdeling) af 8.11.2016, Ognyanov, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, præmis 70.

⁽²⁴⁾ EUT C 257 af 20.7.2018, s. 1.

⁽²⁵⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-04/_ra_2017_en.pdf, page 13.

⁽²⁶⁾ I denne henseende fastsættes det i artikel 267 i TEUF, at Domstolen skal træffe afgørelse hurtigst muligt, hvis et EU-retligt spørgsmål rejses under en retssag ved en medlemsstats ret, der vedrører en person, der er frihedsberøvet.

⁽²⁷⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-04/_ra_2017_en.pdf.

Såkaldte kombinerede sanktioner — hvor den judicielle myndighed har fundet det nødvendigt at idømme en kombination af en frihedsstraf og en anden frihedsberøvende foranstaltning, f.eks. psykiatrisk behandling — er også omfattet af rammeafgørelsen.

2.1.3. Ratione temporis

Rammeafgørelsen finder anvendelse fra og med den 5. december 2011 (artikel 26).

Anmodninger om overførelse, der modtages inden den 5. december 2011, skal fortsat være omfattet af de eksisterende retsforskrifter om overførelse af domfældte. Anmodninger, der modtages efter nævnte dato, vil være omfattet af de regler, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til denne rammeafgørelse (artikel 28, stk. 1).

På datoen for vedtagelsen af rammeafgørelsen kunne medlemsstaterne afgive en erklæring om, at de, når den endelige dom er afsagt inden en vis dato (som ikke kan være efter den 5. december 2011), fortsat vil anvende de gældende regler om overførelse af domfældte (artikel 28, stk. 2). Datoen for vedtagelsen af rammeafgørelsen var den 27. november 2008.

Fire medlemsstater (Irland, Malta, Nederlandene ⁽²⁸⁾ og Polen) afgav sådanne erklæringer. Disse medlemsstater afgav imidlertid erklæringen efter vedtagelsen af rammeafgørelsen, nemlig efter den 27. november 2008. Efter Kommissionens opfattelse er erklæringerne derfor ikke gyldige, og medlemsstaterne bør straks fjerne tidsbegrænsningen fra deres lovgivning ⁽²⁹⁾.

2.2. Kompetente myndigheder

De vigtigste aktører i samarbejdet vedrørende rammeafgørelsen er de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten. Medlemsstaterne udpeger deres kompetente myndighed eller myndigheder i overensstemmelse med deres nationale lovgivning, når de er udstedelsesstat eller fuldbyrdesstat (artikel 2).

Det skal bemærkes, at rammeafgørelsen ikke begrænser definitionen af »kompetent myndighed« til en judicial myndighed, hvilket giver medlemsstaterne mulighed for at vælge den kompetente myndighed, som efter deres vurdering bedst kan håndtere procedurerne inden for rammerne af denne retsakt. I nogle medlemsstater henhører disse opgaver under justitsministeriet, mens de i andre medlemsstater henhører under judicielle myndigheder eller domstolslignende organer. Medlemsstaterne skal underrette Generalsekretariatet for Rådet, som stiller disse oplysninger til rådighed (artikel 2) ⁽³⁰⁾.

Nogle medlemsstater har vedtaget en ordning med særskilte jurisdiktioner, dvs. at alle retter er udpeget som kompetente myndigheder. Dette kan gøre det vanskeligt at identificere den relevante myndighed og kan medføre forskellige tilgange inden for den samme medlemsstat. Nogle medlemsstater har imødegået dette ved at udpege en central myndighed, som behandler modtagne anmodninger ⁽³¹⁾.

2.3. Valg af fuldbyrdesstat

2.3.1. Scenarier i henhold til artikel 4, stk. 1

Rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, omhandler muligheden for at fremsende dommen og attesten til:

- den *medlemsstat*, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor
- eller
- den *medlemsstat*, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor, og som vedkommende efter straffesøgn vil blive udvist til, på grundlag af en udsendelses- eller udvisningsafgørelse

⁽²⁸⁾ Nederlandene har imidlertid trukket denne erklæring tilbage med virkning fra den 1.6.2018.

⁽²⁹⁾ Denne holdning deles af generaladvokat Bot, som i van Vemde-sagen fastslog, at »Kongeriget Nederlandenes erklæring ikke er blevet fremsat gyldigt, idet den er fremsat efter fristens udløb« (forslag til afgørelse fremsat den 12.10.2016 i C-582/15, ECLI:EU: C:2016:766, punkt 26). Retten har foreslået en streng fortolkning af fristen med henblik på »at sikre det med rammeafgørelsen forfulgte formål« (Domstolens dom af 25.1.2017, van Vemde, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37, præmis 31). Se også Domstolens dom (Store Afdeling) af 24.6.2019 i sag C-573/17, Daniel Adam Poplawski.

⁽³⁰⁾ Den seneste ajourføring kan findes på webstedet for EJN: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.

⁽³¹⁾ Oplysninger om kontaktoplysningerne for de kompetente fuldbyrdesmyndigheder kan findes i det judicielle atlas på webstedet for EJN: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=AC>.

eller

- *enhver anden medlemsstat, hvis kompetente myndighed giver sit samtykke til fremsendelse af dommen og attesten til denne medlemsstat, såfremt den domfældte har givet sit samtykke, hvis dette er påkrævet (se artikel 4 stk. 3, sammenholdt med artikel 4, stk. 6 og 7, og artikel 6).*

2.3.2. Overførelse til den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor (artikel 4, stk. 1, litra a))

Fastlæggelse af, hvor en domfældt bor i forbindelse med artikel 4, stk. 1, litra a), er et vigtigt aspekt af den korrekte anvendelse af rammeafgørelsen og hænger direkte sammen med den pågældende bestemmelses obligatoriske karakter. Hvis denne betingelse ikke er opfyldt, kræver overførelsen af dommen ofte den domfældtes samtykke (se nedenfor for andre situationer, hvor samtykke ikke er påkrævet).

Betydningen af »stat, hvor den domfældte bor« er yderligere forklaret i betragtning 17. Ifølge denne betragtning henviser den stat, hvor den domfældte bor til det sted, som denne person er knyttet til på grundlag af elementer som f.eks. sædvanligt opholdssted samt familiemæssige, sociale og arbejdsmæssige bånd ⁽³²⁾.

Vejledning kan hentes fra Domstolens afgørelse i Kozłowski-sagen. I forbindelse med Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne ⁽³³⁾ (i det følgende benævnt: »rammeafgørelse 2002/584/RIA«) fastslog Domstolen, at fastlæggelsen af en persons tilknytning til en fuldbyrdesstat skal baseres på en samlet vurdering af »en række objektive forhold, der kendetegner vedkommendes situation, heriblandt navnlig varigheden af, karakteren af og omstændighederne ved den eftersøgte ophold såvel som den familiemæssige og økonomiske tilknytning til den fuldbyrdende medlemsstat«. ⁽³⁴⁾ Domstolen fastslog endvidere, at udtrykket »bosat« betyder, at en person har etableret sin faktiske bopæl i denne stat, og at personen opholder sig i denne medlemsstat, når vedkommende som følge af en fast tilstedeværelse af en vis varighed i denne medlemsstat har opnået en tilknytning til denne stat, der kan sidestilles med tilknytning som følge af bopæl ⁽³⁵⁾.

2.3.3. Overførelse til den medlemsstat, som den domfældte vil blive udvist til (artikel 4, stk. 1, litra b))

I henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), kan dommen og attesten også overføres til den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, men hvor vedkommende ikke bor, men som vedkommende efter strafafsoningen vil blive udvist til. For at denne bestemmelse kan finde anvendelse, skal den tilgrundliggende udsendelses- eller udvisningsafgørelse indgå i dommen eller i en retslig eller administrativ afgørelse eller i enhver anden foranstaltning, der er truffet som følge af dommen.

2.3.4. Overførelse til en anden medlemsstat, der giver samtykke til overførelsen (artikel 4, stk. 1, litra c)).

Den tredje situation, som er omfattet af rammeafgørelsens anvendelsesområde (artikel 4, stk. 1, litra c)), opstår, når udstedelsesstaten ønsker at fremsende dommen og attesten til en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor den domfældte bor, eller som vedkommende efter strafafsoningen vil blive udvist til, på grundlag af en udsendelses- eller udvisningsafgørelse. Dette kan f.eks. være den medlemsstat, hvor den domfældte har sin bopæl eller studerer, eller den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, men hvor vedkommende hverken bor eller vil blive udvist til.

I denne situation kræves fuldbyrdesstatens forudgående samtykke (artikel 4, stk. 1, litra c), og der kræves en høring mellem de kompetente myndigheder (artikel 4, stk. 3). De kompetente myndigheder bør tage hensyn til visse elementer, f.eks. opholdets varighed eller anden tilknytning til fuldbyrdesstaten. I tilfælde, hvor den domfældte i henhold til national lovgivning eller internationale retsfor skrifter kan overføres både til en medlemsstat og til et tredjeland, bør de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten sammen overveje, om fuldbyrdelse i fuldbyrdesstaten vil fremme den sociale rehabilitering bedre end fuldbyrdelse i det berørte tredjeland (betragtning 8).

⁽³²⁾ Se også den verserende præjudicielle forelæggelse i sag C-495/18, YX, fra Najvyšší súd republiky (Slovakiets højesteret) indgivet den 30.7.2018.

⁽³³⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1).

⁽³⁴⁾ Domstolens dom (Store Afdeling) af 17.7.2008, Kozłowski, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437, præmis 48.

⁽³⁵⁾ Kozłowski-sagen vedrørte en præjudiciel forelæggelse vedrørende proceduren for den europæiske arrestordre, hvor Domstolen skulle træffe afgørelse om fortolkningen af tilknytningen mellem en person, som ikke er statsborger i den fuldbyrdende medlemsstat, og sidstnævnte medlemsstat (se præmis 53 i dommen). Denne dom blev senere stadfæstet i Wolzenburg-sagen (Domstolens dom (Store Afdeling) af 6.10.2009, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, præmis 70).

Den domfældtes forudgående samtykke kræves altid, undtagen i den specifikke situation, hvor artikel 6, stk. 2, litra c), gør sig gældende.

2.4. *Den domfældtes informerede samtykke*

En af de nyskabelser, der blev indført med rammeafgårelsen på området for overførelse af domfældte — i forhold til tidligere ordninger for international overførelse — er, at antallet af situationer øges, hvor der ikke er krav om den domfældtes samtykke.

Den domfældtes samtykke er ikke påkrævet (artikel 6, stk. 2), når:

- den domfældte er statsborger i fuldbyrdesstaten og også bor der eller
- den domfældte efter straffesonen vil blive udvist til fuldbyrdesstaten på grundlag af en udsendelses- eller udvisningsafgørelse, der indgår i dommen eller i en retslig eller administrativ afgørelse eller i enhver anden foranstaltning truffet som følge af dommen eller
- den domfældte er flygtet til eller på anden måde vendt tilbage til fuldbyrdesstaten på grund af den straffesag, der verserer mod vedkommende i udstedelsesstaten, eller efter domfældelse i udstedelsesstaten.

I alle andre tilfælde kræves den domfældtes informerede samtykke.

Artikel 6, stk. 4, indeholder en pligt for udstedelsesstaten til at oplyse den domfældte på et sprog, som denne forstår, om, at den har besluttet at fremsende dommen samt attesten, for hvilken der findes en standardmeddelelsesformular i bilag II (jf. også afsnit 3.2 og 3.3). Hvis den domfældte befinder sig i fuldbyrdesstaten på det tidspunkt, hvor denne afgørelse træffes, fremsendes denne formular til fuldbyrdesstaten, der derefter underretter den domfældte.

Vigtigheden af social rehabilitering er et ledende princip i rammeafgårelsen, og det skal derfor sikres, at den berørte person bliver hørt ordentligt, inden der træffes en afgørelse om overførelse. Det anbefales derfor, at udstedelsesstaten giver den domfældte grundlæggende oplysninger, således at den pågældende kan give sit informerede samtykke eller tage stilling til spørgsmålet på et oplyst grundlag. Sådanne oplysninger kan omfatte praktiske oplysninger om overførelsen, afsoningsordninger i fuldbyrdesstaten samt ordninger ved tidlig løsladelse og prøveløsladelse.

Hvis den domfældte ikke samtykker til overførelsen, kan overførelse ikke ske, hvis dette samtykke er påkrævet (artikel 4, stk. 1, og artikel 6, stk. 1). Hvis samtykke ikke er påkrævet, skal den domfældtes negative mening tages i betragtning, men udgør ikke en afslagsgrund vedrørende social rehabilitering (betragtning 10).

2.5. *Fuldbyrdesstatens samtykke*

Fuldbyrdesstatens samtykke er påkrævet i alle andre situationer end de i artikel 4, stk. 1, litra a) og b), nævnte (f. eks. hvis den domfældte er statsborger i fuldbyrdesstaten, men ikke bor der og ikke vil blive udvist dertil, eller hvor personen har sin bopæl i fuldbyrdesstaten uden at være statsborger i den stat) (artikel 4, stk. 1, litra c)). I dette tilfælde skal der ske en høring mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten, og fuldbyrdesstaten kan afslå samarbejdet ved ikke at give sit samtykke til fremsendelsen af dommen til denne (betragtning 8).

Hver medlemsstat kan imidlertid i henhold til artikel 4, stk. 7, meddele, at dens forudgående samtykke ikke kræves for at fremsende dommen og attesten, hvis den domfældte:

- a) bor og vedvarende har haft lovligt opholdssted i fuldbyrdesstaten i mindst fem år og vil bevare permanent opholdstilladelse i denne ⁽³⁶⁾, og/eller
- b) er statsborger i fuldbyrdesstaten i andre tilfælde end de i artikel 4, stk. 1, litra a) og b), nævnte.

En sådan meddelelse er gyldig i dens forbindelser med andre medlemsstater, der har afgivet samme meddelelse enten ved vedtagelsen af rammeafgårelsen eller på et senere tidspunkt (artikel 4, stk. 7). Meddelelser fremsat i henhold til artikel 4, stk. 7, kan ses på webstedet for EJN ⁽³⁷⁾.

⁽³⁶⁾ Udtrykket »permanent opholdssted« er forklaret i artikel 4, stk. 7, andet afsnit. I denne sammenhæng bør rammeafgårelsen, som det også fremhæves i betragtning 16, anvendes i overensstemmelse med relevant EU-ret, herunder navnlig Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område og Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandstatsborgernes status som fastboende udlænding.

⁽³⁷⁾ <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.

I forbindelse med gennemførelsen af denne rammeafgørelse vedtager medlemsstaterne foranstaltninger, som især tager hensyn til formålet at lette den domfældtes sociale rehabilitering, og som lægges til grund, når deres kompetente myndigheder træffer afgørelse om, hvorvidt de skal give deres samtykke til fremsendelse af dommen og attesten i sager, i henhold til artikel 4, stk. 1, litra c) (jf. artikel 4, stk. 6)).

2.6. *Den domfældtes mening*

Selv om den domfældtes samtykke ikke kræves, skal den domfældte, mens vedkommende fortsat befinder sig i udstedelsesstaten, have mulighed for mundtligt eller skriftligt at tilkendegive sin mening om overførelsen, anerkendelsen og fuldbyrdelsen af sanktionen (artikel 6, stk. 3).

Selv om den domfældtes mening ikke kan udgøre en afslagsgrund vedrørende social rehabilitering (betragtning 10), skal denne mening tages i betragtning, når mulighederne for fremme af social rehabilitering og hensigtsmæssigheden af den ønskede overførelse vurderes. Hvis den domfældte har benyttet muligheden for at tilkendegive sin mening, skal en skriftlig registrering af denne mening fremsendes til fuldbyrdsstaten, så den kan indgå i dennes begrundede udtalelse om målet om fremme af rehabilitering (artikel 6, stk. 3).

2.7. *Vurdering af social rehabilitering*

2.7.1. Udstedelsesstaten skal være tilfreds

I overensstemmelse med betragtning 15 til rammeafgørelsen bør rammeafgørelsen anvendes i overensstemmelse med den ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, der er tillagt unionsborgerne i henhold til artikel 18 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, som nu er nedfældet i artikel 21 i TEUF.

Som nævnt ovenfor er social rehabilitering et centralt aspekt af rammeafgørelsen ⁽³⁸⁾. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten skal »lægge til grund, at fuldbyrdsstatens fuldbyrdelse af sanktionen vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering« (jf. betragtning 9 og artikel 4, stk. 2).

Vurderingen af den tilbudte sociale rehabilitering må ikke begrænses alene til etableringen af en geografisk tilknytning, men skal baseres på en grundig evaluering i hvert enkelt tilfælde. I dette øjemed er der i rammeafgørelsen fastsat en procedure for høring mellem udstedelsesstaten og fuldbyrdsstaten.

2.7.2. Høring af fuldbyrdsstaten, hvis det er hensigtsmæssigt

Hvis høring finder sted mellem udstedelsesstaten og fuldbyrdsstaten på valgfri eller obligatorisk basis med det formål at sikre, at den sociale rehabilitering forbedres, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten forelægge en begrundet udtalelse for den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdsstaten ikke vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering. Fuldbyrdsstaten har også denne mulighed, selv om der ikke har fundet en høring sted mellem de kompetente myndigheder. I dette tilfælde kan udtalelsen forelægges straks efter fremsendelsen af dommen og attesten. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten overvejer denne udtalelse og beslutter, hvorvidt attesten skal tilbagekaldes eller ikke (artikel 4, stk. 4)). EJN kan yde bistand i høringerne mellem de kompetente myndigheder ⁽³⁹⁾.

⁽³⁸⁾ Dette princip afspejles i relevante folkeretlige retsforskrifter: De Forenede Nationers konvention om borgerlige og politiske rettigheder bestemmer i artikel 10, stk. 3, at det grundlæggende formål med et straffesystem er de domfældtes forbedring og sociale rehabilitering. I De Forenede Nationers minimumsstandardregler for behandling af fanger, vedtaget i 1955 af FN's første kongres om forebyggelse af forbrydelser og behandling af lovovertrædere (findes på: <http://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/TreatmentOfPrisoners.aspx>) henvises der i flere regler (58, 61, 64, 65, 67, 80) til den sociale rehabilitering af fanger, FN's minimumsstandardreglerne for behandling af fanger — Nelson Mandela-reglerne, vedtaget i 2015 af FN's Generalforsamlings Resolution 70/175, henviser til dette i regel 59, 88, 90, 93, stk. 1, litra b), som findes på: https://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/GA-RESOLUTION/E_ebook.pdf). I Europarådets europæiske fængselsregler (findes på: <https://www.coe.int/en/web/human-rights-rule-of-law/european-prison-rules>) 17.1, 105.1, 106.1 og 107.1 anføres det specifikt, at fanger skal anbringes så tæt som muligt på fængsler i nærheden af deres hjem eller institutioner for social rehabilitering, og at ordninger vedrørende arbejde, uddannelse og løsladelse skal fremme fangens reintegration i samfundet.

⁽³⁹⁾ Oplysninger om EJN kan findes på EJN's websted. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/>.

Det skal bemærkes, at en negativ udtalelse i sig selv ikke udgør en afslagsgrund vedrørende social rehabilitering (betragtning 10).

Hvis udstedelsesstaten modtager en udtalelse fra den domfældte eller fuldbyrdesstaten om, at fuldbyrdelse af sanktionen ikke vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering, skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten vurdere denne udtalelse og, hvis den vil fortsætte proceduren, sikre sig, uanset argumenterne i den pågældende udtalelse, at rehabilitering trods alt vil blive fremmet eller forbedret (betragtning 10).

2.7.3. Definition af social rehabilitering

Rammeafgørelsen indeholder ikke en udtrykkelig definition af social rehabilitering, men den opstiller en ikke-udtømmende liste over elementer, der skal vurderes for at afgøre, om den domfældtes sociale rehabilitering vil blive forbedret som følge af overførelsen af sanktionen. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten bør tage hensyn til elementer som f.eks. »personens tilknytning til fuldbyrdesstaten, om vedkommende betragter den som sit familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale eller økonomiske centrum, og om vedkommende har anden tilknytning til fuldbyrdesstaten« (betragtning 9).

Det følger af ovennævnte, at social rehabilitering i forbindelse med rammeafgørelsen bør forstås således, at det er mere hensigtsmæssigt, at rehabiliteringsforanstaltninger gennemføres i den stat, hvor domfældte forstår sproget, og som den domfældte har en tæt tilknytning til. Muligheden for social kontakt med familie og venner hjælper den domfældte med at vende tilbage til samfundet. Dette formål kan ikke tjenes, hvis en sådan person holdes i en anden stat, som vedkommende med sandsynlighed ikke vil have opholdstilladelse i efter strafafsoningen.

2.7.4. Betingelser for fuldbyrdelse af sanktioner

Udsigterne til social rehabilitering afhænger også af betingelserne for fuldbyrdelse af sanktioner i fuldbyrdesstaten.

Hvis fuldbyrdesstaten — under høringer, eller hvis den har benyttet sig af muligheden for at forelægge en begrundet udtalelse efter fremsendelsen af dommen og attesten — forventer, at sanktionen skal tilpasses, kan denne oplysning medtages i dens begrundelse vedrørende udsigterne til fremme af den sociale rehabilitering.

En lignende bemærkning kan forelægges vedrørende de bestemmelser om tidlig løsladelse eller prøveløsladelse, der eventuelt finder anvendelse i fuldbyrdesstaten (jf. artikel 17). Udstedelsesstaten kan anmode om oplysninger om disse fuldbyrdesbetingelser, som fuldbyrdesstaten har pligt til at meddele (se artikel 17(3)).

Dette sætter fuldbyrdesstaten i stand til at begrunde sin evaluering af den ønskede overførelse og give udstedelsesstaten yderligere relevante oplysninger, som denne kan bruge til at forvisse sig om, at den sociale rehabilitering vil blive forbedret.

2.8. *Listen med de 32 lovovertrædelser, der giver anledning til overgivelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed*

Før sanktionen overføres, bør den kompetente udstedende myndighed undersøge, om en eller flere af lovovertrædelserne henhører under en af de 32 kategorier, for hvilke kravet om dobbelt strafbarhed ikke finder anvendelse. Listen over lovovertrædelser findes i artikel 7, stk. 1, og i attesten, hvor lovovertrædelser, der er omfattet af listen, afkrydses. Artikel 7 finder kun anvendelse, hvis lovovertrædelserne på listen i udstedelsesstaten kan straffes med frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år.

Det er den udstedende medlemsstats lovgivning, der er afgørende. Dette blev bekræftet i Domstolens dom i sag C-303/05, *Advocaten voor de Wereld*, vedrørende rammeafgørelse 2002/584 ⁽⁴⁰⁾.

Den fuldbyrdende myndighed kan kun efterprøve, at der foreligger dobbelt strafbarhed i forbindelse med lovovertrædelser, der ikke står på listen over de 32 lovovertrædelser.

Flere medlemsstater har dog benyttet muligheden for at foretage kontrol af dobbelt strafbarhed i alle sager (artikel 7, stk. 4, jf. fodnote 14). De erklæringer, der er fremsat i denne forbindelse, kan til enhver tid tilbagekaldes.

⁽⁴⁰⁾ Domstolens dom af 3. maj 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, præmis 48-61.

2.9. *Sårbare grupper: mindreårige og mentalt forstyrrede lovovertrædere og overførelse af sanktioner, der omfatter psykiatrisk behandling eller lægebehandling*

En særlig kategori af domfældte, der er sårbare med hensyn til behandling, pleje og opholdssted, er mindreårige lovovertrædere og lovovertrædere med psykiske problemer. Der skal udvises særlig opmærksomhed ved anvendelsen af rammeafgørelsen på disse specifikke grupper af lovovertrædere.

Rammeafgørelsen indeholder to bestemmelser, der finder anvendelse i situationer, som omfatter mindreårige og personer med mentale forstyrrelser og/eller afhængighed (begge i artikel 9). Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten kan i det væsentlige afslå at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen, hvis:

- i) sanktionen vedrører en person, som i henhold til fuldbyrdsstatens lovgivning på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for dommen (artikel 9, stk. 1, litra g)) eller hvis
- ii) den idømte sanktion omfatter psykiatrisk behandling eller lægebehandling eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, der uanset muligheden for at tilpasse sanktionen i henhold til artikel 8, stk. 3 ⁽⁴¹⁾, ikke kan fuldbyrdes af fuldbyrdsstaten i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats retssystem eller sundhedssystem (artikel 9, stk. 1, litra k)),

Fuldbyrdsstaten bør i de i artikel 9, stk. 1, litra k), omhandlede tilfælde overveje, om det er muligt at tilpasse sanktionen i overensstemmelse med denne rammeafgørelse, inden den afslår at anerkende og fuldbyrde en sanktion, der består i en anden foranstaltning end frihedsstraf (jf. betragtning 19).

I sådanne situationer har fuldbyrdsstaten, inden den beslutter ikke at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen, pligt til at høre udstedelsesstaten på en hvilken som helst relevant måde og skal anmode denne om nødvendigt straks at meddele de nødvendige supplerende oplysninger (artikel 9, stk. 3).

Grunden til afslag, jf. artikel 9, stk. 1, litra k), kan også anvendes i de tilfælde, hvor den pågældende ikke er kendt skyldig i en strafbar handling, selv om den kompetente myndighed har anvendt anden frihedsberøvende foranstaltning end frihedsstraf som følge af en strafbar handling (jf. betragtning 20).

Hvis udstedelsesstaten finder det nødvendigt under hensyn til den domfældtes alder eller fysiske eller mentale tilstand, overdrages muligheden for at tilkendegive sin mening om overførelsen til vedkommendes repræsentant ifølge loven (artikel 6, stk. 3).

2.10. *Udstedelsesstatens hensyn til grundlæggende rettigheder*

Rammeafgørelsen respekterer de grundlæggende rettigheder og følger de principper, som er nedfældet i artikel 6 i traktaten, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (i det følgende benævnt: »EU's charter om grundlæggende rettigheder«) (betragtning 13).

I henhold til rammeafgørelsens artikel 3, stk. 4, indebærer den ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper.

Følgelig skal udstedelsesstaten, navnlig i situationer, hvor overførelsen ønskes uden den domfældtes samtykke, sikre, at overførelsen, anerkendelsen og fuldbyrdsstaten af sanktionen ikke kompromitterer den domfældtes grundlæggende rettigheder.

Fængselsforholdene giver anledning til betydelige problemer i flere EU-medlemsstater, hvor overbelægning i fængsler er et af de mest presserende problemer. Umenneskelige eller nedværdigende fængselsforhold kan alvorligt undergrave anvendelsen af EU-retsretsprincipper om gensidig anerkendelse og kan føre til en krænkelse af bestemmelserne i både den europæiske menneskerettighedskonvention (i det følgende benævnt: »EMK«) og EU's charter om grundlæggende rettigheder.

Dette problem er indtil videre kun blevet behandlet af Domstolen i forbindelse med rammeafgørelse 2002/584 ⁽⁴²⁾. I forbindelse med rammeafgørelse 2002/584 er fuldbyrdsstaten bundet af princippet om gensidig anerkendelse og skal derfor i princippet fuldbyrde den europæiske arrestordre og derfor udlevere den berørte person til

⁽⁴¹⁾ Hvis sanktionen på grund af sin art ikke er forenelig med fuldbyrdsstatens lovgivning, kan den kompetente myndighed i denne stat tilpasse sanktionen til den straf eller den foranstaltning, der efter denne stats lovgivning gælder for lignende lovovertrædelser (artikel 8, stk. 3). Denne straf eller foranstaltning skal i videst muligt omfang svare til den sanktion, udstedelsesstaten har idømt, og sanktionen kan derfor ikke konverteres til en bødestraf.

⁽⁴²⁾ Domstolens dom (Store Afdeling) af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198; Domstolens dom af 25.7.2018, MLT, C-220/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:589. Se også den verserende Dorobantu-sag (C-128/18).

udstedelsesstaten, medmindre en afslagsgrund gør sig gældende. I modsætning dertil vedrører de situationer, der er omfattet af rammeafgørelsen, overførelsen af domfældte fra udstedelsesstaten til fuldbyrdesstaten. I denne henseende har udstedelsesstaten ikke pligt til at foretage overførelsen, hvis der opstår tvivl om forholdene under frihedsberøvelse, selv om den anden medlemsstat udtrykkeligt har anmodet om overførelsen. Artikel 4 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, der forbyder tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling, finder ligeledes anvendelse ved overførelse af domfældte, især i en situation, hvor en stat anmoder om overførelse af en domfældt uden vedkommendes samtykke.

3. Procedure for fremsendelse

3.1. Enheder, der kan indlede proceduren

I henhold til rammeafgørelsen kan udstedelsesstaten, fuldbyrdesstaten og den domfældte indlede den mekanisme, der kan føre til en overførelse. Der er imidlertid vigtige forskelle afhængigt af, hvem der indleder proceduren.

Fuldbyrdesstaten kan på eget initiativ anmode udstedelsesstaten om at fremsende dommen. Den domfældte kan ligeledes anmode de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten eller fuldbyrdesstaten om at indlede en procedure for fremsendelse af dommen (artikel 4, stk. 5).

Udstedelsesstaten har imidlertid ikke i nogen af scenarierne pligt til efterkomme anmodningen om fremsendelse af dommen. Dette følger logisk af det forhold, at udstedelsesstaten er den eneste aktør, der efter en strafbar handling har afsagt en dom, som den alene havde kompetence til at afsige. Udstedelsesstaten bevarer dermed sin skønsmargen til at vurdere både fuldbyrdesstatens og den domfældtes anmodninger.

Udstedelsesstaten ønsker f.eks. ikke at overføre den domfældte, hvis der kan forventes en langvarig frihedsberøvelse i fuldbyrdesstaten, under hensyntagen til bestemmelserne om tidlig løsladelse og prøveløsladelse i den pågældende stat. Der kan også tages hensyn til ofrenes interesser, når det besluttes, hvor den domfældte bedst afsoner sin dom. En medlemsstat kan være tilbageholdende med at overføre en domfældt, hvis en sådan overførelse vil indebære en reintegration i det kriminelle miljø i vedkommendes hjemland og ikke tjener formålet om vedkommendes sociale rehabilitering.

Udstedelsesstatens fulde beslutningskraft illustreres også af rammeafgørelsens artikel 13, som fastsætter, at udstedelsesstaten, så længe fuldbyrdelsen af sanktionen i fuldbyrdesstaten ikke er påbegyndt, kan tilbagekalde attesten fra denne stat med en angivelse af grundene hertil (se også artikel 17, stk. 3).

Det skal derfor bemærkes, at udstedelsesstaten for sin del ikke har pligt til at fremsende dommen og attesten, selv om dette er i den domfældtes interesse. Den domfældte har som sådan ingen »ret« til overførelse ⁽⁴³⁾.

Medlemsstaterne bliver i stigende grad opmærksomme på, at der bør tages hensyn til ofrenes meninger i forbindelse med fuldbyrdelsen af domfældtes sanktioner, herunder ved international overførelse af domfældte. Ofre kan være til stede i både fuldbyrdesstaten og udstedelsesstaten. Mange medlemsstater har indført en procedure, som giver ofre mulighed for at blive hørt i forbindelse med overførelser, og hvor der tages hensyn til deres mening. Dette giver imidlertid ikke ofre ret til at modsætte sig en overførelse.

3.2. Procedure for indhentning af den domfældtes mening

Den domfældte skal, mens vedkommende fortsat befinder sig i udstedelsesstaten, have mulighed for mundtligt eller skriftligt at tilkendegive sin mening om overførelsen, anerkendelsen og fuldbyrdelsen af sanktionen (artikel 6, stk. 3). Hvis udstedelsesstaten finder det nødvendigt under hensyn til den domfældtes alder eller fysiske eller mentale tilstand, gives denne lejlighed til vedkommendes repræsentant ifølge loven.

Den domfældtes mening bør altid indhentes, selv om samtykke ikke er påkrævet.

Selv om den domfældtes mening ikke kan udgøre en afslagsgrund vedrørende social rehabilitering (betragtning 10), skal denne mening tages i betragtning, når mulighederne for fremme af social rehabilitering og hensigtsmæssigheden af den ønskede overførelse (artikel 6, stk. 3) vurderes.

⁽⁴³⁾ En undtagelse gør sig dog gældende, hvis de berørte medlemsstater allerede under proceduren vedrørende fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre aftalte, at sanktionen skal afsones i den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger eller bosiddende, jf. artikel 5, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584. Jf. afsnit 11.1.

Oplysninger om den domfældtes mening skal gives i attestens rubrik k):

k) Den domfældtes mening:

1. ☐ Den domfældte kunne ikke høres, da vedkommende allerede befinder sig i fuldbyrdelsesstaten.
2. ☐ Den domfældte befinder sig i udstedelsesstaten, og:
 - a. ☐ den domfældte har begæret fremsendelse af dommen og attesten
 - ☐ den domfældte har givet sit samtykke til fremsendelse af dommen og attesten
 - ☐ den domfældte har ikke givet sit samtykke til fremsendelse af dommen og attesten (angiv den domfældtes begrundelse):

 - b. ☐ Den domfældtes mening er vedlagt.
 - ☐ Den domfældtes mening blev fremsendt til fuldbyrdelsesstaten den (angiv dato: dd-mm-åååå):

3.3. *Underretning af den domfældte (artikel 6, stk. 4, og formular i bilag II)*

Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten skal på et sprog, som den domfældte forstår, oplyse vedkommende, at den har besluttet at fremsende dommen samt attesten, for hvilken der findes en standardmeddelelsesformular i bilag II. Når den domfældte befinder sig i fuldbyrdelsesstaten på det tidspunkt, hvor denne afgørelse træffes, fremsendes denne formular til fuldbyrdelsesstaten, der derefter underretter den domfældte (artikel 6, stk. 4).

Bilag II til rammeafgørelsen indeholder en standardformular for meddelelsen til den domfældte:

BILAG II

MEDDELELSE TIL DEN DOMFÆLDTE

Det meddeles herved, at ... (den kompetente myndighed i udstedelsesstaten) har besluttet at fremsende dommen afsagt af ... (den kompetente ret i udstedelsesstaten) dateret den ... datoen for dommen) ... (sagsnummeret, hvis et sådant findes) til ... (fuldbyrdelsesstaten) med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af den idømte sanktion i overensstemmelse med den nationale lovgivning til gennemførelse af Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union.

Sanktionen fuldbyrdes i henhold til lovgivningen i ... (fuldbyrdelsesstaten). Det tilkommer denne stats myndigheder at træffe afgørelse om fuldbyrdelsesprocedurerne og fastlægge alle foranstaltninger i forbindelse hermed, herunder grundene til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse.

Den kompetente myndighed i ... (fuldbyrdelsesstaten) skal trække hele den del af frihedsberøvelsen, som allerede er afsonet i forbindelse med sanktionen, fra den samlede varighed af den frihedsberøvelsesperiode, der skal afsones. Den kompetente myndighed i ... (fuldbyrdelsesstaten) kan kun tilpasse sanktionen, hvis dennes varighed eller art er uforenelig med lovgivningen i den pågældende stat. Den tilpassede sanktion må ikke skærpe den sanktion, der er pålagt i ... (udstedelsesstaten) for så vidt angår dens art eller varighed.

3.4. *Dokumenter, der skal fremsendes*

3.4.1. Attest

Rammeafgørelsen omhandler en procedure, der adskiller sig fra proceduren i tidligere multilaterale retsakter: I stedet for at indgive en formel anmodning fremsender udstedelsesstaten dommen til den medlemsstat, hvortil den ønsker at overføre den domfældte. For at fremme processen ledsages dommen af en standardattest, der indeholder de oplysninger, der kræves til overførelsen (artikel 4 og 5, jf. også bilag I til rammeafgørelsen). Attesten skal være udfyldt korrekt og skal svare til dommen. Attesten skal være underskrevet, og indholdets rigtighed skal være bekræftet af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten (artikel 5, stk. 2). På webstedet for E/N findes der et

onlineværktøj til udformning af attesten — værktøjet »Compendium« ⁽⁴⁴⁾.

Attesten oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i fuldbyrdesstaten (artikel 23, stk. 1). Hver medlemsstat kan imidlertid indgive en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet om, at den accepterer en oversættelse til et eller flere af EU-institutionernes andre officielle sprog. Hvis dele af attesten ikke er udfyldt, eller attesten er ufuldstændig, medfører dette en situation, hvor fuldbyrdesstaten ikke har tilstrækkelige oplysninger til at træffe en afgørelse om overførelsen og er nødt til at anmode om yderligere oplysninger fra udstedelsesstaten, således at processen forsinkes.

Standardattesterne på alle EU's officielle sprog og erklæringer på de sprog, der accepteres af medlemsstaterne, findes på webstedet for EJN ⁽⁴⁵⁾.

3.4.2. Dom

Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten skal fremsende dommen eller en bekræftet genpart heraf sammen med attesten.

Generelt kræves der ingen oversættelse af dommen (artikel 23, stk. 2). Fuldbyrdesstaten kan imidlertid anmode om, at dommen eller væsentlige dele heraf ledsages af en oversættelse. For at gøre det skal medlemsstaten for det første have indgivet en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet om, at den ønsker at have mulighed for at fremsætte en sådan anmodning (artikel 23, stk. 3). En sådan anmodning kan for det andet kun fremsættes, hvis fuldbyrdesstaten finder attestens indhold utilstrækkeligt til at træffe beslutning om sanktionens fuldbyrdelse, og kan fremsættes efter høring, hvis det er relevant, mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten med henblik på at angive de væsentlige dele af dommen, der skal oversættes.

Oplysninger om dommen skal gives i attestens rubrik h) og i):

h) Dom, som pålægger sanktionen:

1. Dommen vedrører i alt lovovertrædelser.

Kort sagsfremstilling og beskrivelse af de omstændigheder, under hvilke den eller de pågældende lovovertrædelser er begået, herunder tid og sted, samt karakteren af den domfældtes deltagelse heri:

.....

Karakter og retlig beskrivelse af lovovertrædelserne/lovovertrædelserne) samt den relevante lovgivning, på grundlag af hvilken dommen er afsagt:

.....

2. Såfremt den (de) under punkt 1, litra h), anførte lovovertrædelse(r) som defineret i udstedelsesstatens lovgivning udgør en eller flere af følgende lovovertrædelser, der i udstedelsesstaten straffes med frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, bekræftes dette ved at sætte kryds ud for det relevante:

- ☐ deltagelse i en kriminel organisation
- ☐ terrorisme
- ☐ menneskehandel

⁽⁴⁴⁾ Fordelen ved at benytte dette værktøj er, at det er lige så let at udfylde attesten, som det er at udfylde en Word-formular, men det har flere nyttige og brugervenlige funktioner såsom: mulighed for direkte at importere den kompetente fuldbyrdende myndighed fra EJN's retlige atlas, adgang til formularen på det/de sprog, som den fuldbyrdende medlemsstat accepterer samt lagring og afsendelse pr. e-mail. <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=CC>.

⁽⁴⁵⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.

- ☐ seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ☐ ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ☐ ulovlig handel med våben, ammunition og sprængstoffer
- ☐ korruption
- ☐ svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- ☐ hvidvask af udbyttet fra strafbart forhold
- ☐ falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- ☐ internetkriminalitet
- ☐ miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og truede plantearter og -sorter
- ☐ medvirken til ulovlig indrejse og ulovligt ophold
- ☐ forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ☐ ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- ☐ bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- ☐ racisme og fremmedhad
- ☐ organiseret eller væbnet røveri
- ☐ ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- ☐ bedrageri
- ☐ afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- ☐ efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- ☐ forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- ☐ forfalskning af betalingsmidler
- ☐ ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ☐ ulovlig handel med nukleare eller radioaktive materialer
- ☐ handel med stjalne motorkøretøjer
- ☐ voldtægt
- ☐ brandstiftelse
- ☐ strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- ☐ skibs- og flykapring
- ☐ sabotage.

3. Detaljeret beskrivelse af den (de) begåede lovovertrædelse(r), såfremt den (de) under punkt 1 anførte lovovertrædelse(r) ikke falder ind under punkt 2, eller såfremt dommen og attesten fremsendes til den medlemsstat, der har tilkendegivet, at den vil kontrollere dobbelt strafbarhed (artikel 7, stk. 4, i rammeafgørelsen):

.....

.....

.....

i) Oplysninger vedrørende dommen, der pålægger sanktionen:

1. Det angives, om den pågældende selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen:
1. ☐ Ja, den pågældende var selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.
 2. ☐ Nej, den pågældende var ikke selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.

3. Hvis feltet ud for punkt 2 er afkrydset, bekræftes en af følgende muligheder:

- ☐ 3.1a. den pågældende er blevet indkaldt personligt den (dag/måned/år) og er dermed blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.

ELLER

- ☐ 3.1b den pågældende er ikke blevet indkaldt personligt, men er faktisk på anden vis blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at vedkommende var klar over den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.

ELLER

- ☐ 3.2. den pågældende var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen.

ELLER

- ☐ 3.3. den pågældende har fået afgørelsen forkyndt den (dag/måned/år) og er udtrykkeligt blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og

- ☐ den pågældende har udtrykkeligt erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen

ELLER

- ☐ den pågældende har ikke anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist.

4. Anfør venligst for det felt i punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hvor der er sat kryds, hvordan den relevante betingelse er blevet opfyldt:

.....

2. Oplysninger vedrørende sanktionens varighed:

2.1. Sanktionens samlede varighed (i dage):

2.2. Den frihedsberøvelsesperiode, som allerede er afsonet i forbindelse med den sanktion, med hensyn til hvilken dommen er afsagt (i dage): fra og med den (angiv den dato, hvor beregningen blev foretaget: dd-mm-åååå):

2.3. Antal dage, der skal fratrækkes den samlede varighed af sanktionen af andre grunde end de i punkt 2.2 anførte (såsom amnestier, benådninger eller lempelser mv., som allerede er indrømmet i forbindelse med sanktionen): fra og med den (angiv den dato, hvor beregningen blev foretaget: dd-mm-åååå):

2.4. Dato for udløbet af sanktionen i udstedelsesstaten:

- ☐ ikke relevant, eftersom personen i øjeblikket ikke er frihedsberøvet

- ☐ personen er i øjeblikket frihedsberøvet, og sanktionen forventes i henhold til udstedelsesstatens lovgivning at være fuldt afsonet den (angiv dato: dd-mm-åååå):

3. Sanktionens art:

- ☐ frihedsstraf

- ☐ foranstaltning, der indebærer frihedsberøvelse (præciseres):

.....

3.5. *Nyttige supplerende oplysninger fra udstedelsesstaten*

Selv om dette ikke kræves i henhold til rammeafgørelsen, viser praksis, at visse dokumenter vedrørende den domfældte kan være et nyttigt supplement til anmodningen om overførelse eller kan deles med fuldbyrdelsesstaten, når overførelsen faktisk finder sted, for at lette flytningen af den domfældte. Sådanne dokumenter omfatter: den domfældtes straffeattest og sikkerhedsrapporter om den domfældte (se EuroPris' »Resource Book on the Transfer of Sentenced Persons« ⁽⁴⁶⁾).

3.6. *Fremsendelse*

Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten skal fremsende dommen eller en bekræftet genpart heraf sammen med attesten direkte til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten. Der kræves et skriftligt spor, så den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten kan kontrollere anmodningens ægthed. Hvis fuldbyrdelsesstaten kræver det, skal originalen af dommen eller en bekræftet genpart heraf og originalen af attesten sendes til fuldbyrdelsesstaten. Alle officielle meddelelser fremsendes også direkte mellem de nævnte kompetente myndigheder (artikel 5, stk. 1).

Dommen eller en bekræftet genpart heraf og en attest kan sendes til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten ved hjælp af ethvert middel, som efterlader et skriftligt spor, f.eks. e-mail eller fax, og på en sådan måde, at fuldbyrdelsesstaten kan fastslå ægtheden (betragtning 18).

Udstedelsesstaten fremsender kun dommen og attesten til én fuldbyrdelsesstat ad gangen (artikel 5, stk. 3).

Hvis den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten ikke er den kompetente myndighed i udstedelsesstaten bekendt, foretager sidstnævnte alle nødvendige undersøgelser, herunder via kontaktpunkterne i EJN, for at fremskaffe oplysningerne fra fuldbyrdelsesstaten (artikel 5, stk. 4) ⁽⁴⁷⁾.

Hvis en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, som modtager en dom samt en attest, ikke har kompetence til at anerkende den og træffe de nødvendige foranstaltninger til at fuldbyrde den, sender den *ex officio* dommen samt attesten videre til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten og underretter den kompetente myndighed i udstedelsesstaten herom (artikel 5, stk. 5).

3.7. *Anmodning om oplysninger om bestemmelser vedrørende mulighederne for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse*

Fuldbyrdelsesstatens lovgivning finder anvendelse på fuldbyrdelsen af en sanktion. Det tilkommer myndighederne i fuldbyrdelsesstaten at træffe afgørelse om fuldbyrdelsesprocedurerne og fastlægge alle foranstaltninger i forbindelse hermed, herunder grundene til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse (artikel 17, stk. 1).

Hvor lang tid den domfældte reelt vil tilbringe i fængsel, afhænger især af bestemmelserne om tidlig løsladelse og prøveløsladelse i fuldbyrdelsesstaten. Der er væsentlige forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn hertil. I visse medlemsstater løslades den domfældte f.eks. efter udståelse af to tredjedele af straffen, i andre efter en tredjedel ⁽⁴⁸⁾.

Fuldbyrdelsesstaten skal efter anmodning underrette den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om relevante bestemmelser vedrørende mulighederne for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse. Udstedelsesstaten kan erklære sig enig i anvendelsen af sådanne bestemmelser eller tilbagekalde attesten (artikel 17, stk. 3).

Medlemsstaterne kan fastsætte, at der ved alle afgørelser om tidlig løsladelse eller prøveløsladelse kan tages hensyn til de bestemmelser i national lovgivning angivet af udstedelsesstaten, hvorefter personen har ret til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse på et bestemt tidspunkt (artikel 17, stk. 4).

Fuldbyrdelsesstaten bør klart meddele og forklare udstedelsesstaten og den domfældte de gældende bestemmelser om prøveløsladelse. Dette kan betyde, at der skal gives mere detaljerede oplysninger om betingelserne for fuldbyrdelse end kun de gældende retlige bestemmelser.

⁽⁴⁶⁾ <https://www.euopris.org/file/euopris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>.

⁽⁴⁷⁾ Oplysninger om kontaktoplysningerne for de kompetente myndigheder kan findes i det retlige atlas på webstedet for EJN: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=AC>.

⁽⁴⁸⁾ Jf. dommene fra Menneskerettighedsdomstolen af 15.3.2005, Veermæ mod Finland, sag nr. 38704/03 og af 27.6.2006, Szabo mod Sverige, sag nr. 28578/03. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt, at en *de facto* længere afsoningsperiode i fuldbyrdelsesstaten ikke i sig selv gør frihedsberøvelsen vilkårlig, så længe den sanktion, der skal afsones, ikke overstiger den sanktion, vedkommende blev idømt under straffesagen i Finland. Menneskerettighedsdomstolen udelukkede imidlertid ikke, at en betydeligt længere *de facto* sanktion kunne give anledning til problemer i henhold til artikel 5 i EMK og dermed kunne gøre domfældelsesstaten ansvarlig i henhold til den nævnte artikel.

Oplysninger om tidlig løsladelse og prøveløsladelse i udstedelsesstaten gives i attestens rubrik j). Mere detaljerede oplysninger om de gældende bestemmelser om tidlig løsladelse og prøveløsladelse kan gives i attestens rubrik l):

j) Oplysninger vedrørende tidlig løsladelse eller prøveløsladelse:

1. Efter udstedelsesstatens lovgivning har den domfældte ret til at blive tidligt løsladt eller prøveløsladt efter at have afsonet:

- ☐ halvdelen af sanktionen
- ☐ to tredjedele af sanktionen
- ☐ en anden del af sanktionen (præciseres):

2. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten begærer oplysninger om:

- ☐ gældende bestemmelser i fuldbyrdesstatens lovgivning vedrørende tidlig løsladelse eller prøveløsladelse af den domfældte
- ☐ begyndelsen og afslutningen af perioden for førtidig løsladelse eller prøveløsladelse.

.....

l) Andre forhold af relevans for sagen (fakultative oplysninger):

.....

.....

3.8. Anmodning om foreløbig arrest

Hvis den domfældte befinder sig i fuldbyrdesstaten, kan fuldbyrdesstaten efter anmodning fra udstedelsesstaten arrestere den domfældte eller træffe enhver anden foranstaltning for at sikre, at den domfældte forbliver på dens område. En sådan arrestanmodning kan fremsættes, hvis dommen og attesten endnu ikke er ankommet, eller hvis afgørelsen om at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen endnu ikke er truffet. Varigheden af sanktionen må ikke forlænges som følge af en periode i varetægt i medfør af bestemmelsen om foreløbig anholdelse (artikel 14).

Denne bestemmelse giver domfældelsesstaten mulighed for at sikre, at den domfældte ikke forsvinder, f.eks. mens resultatet af fuldbyrdesstatens undersøgelser af, hvorvidt det faktisk er muligt at overtage fuldbyrdelsen af sanktionen, afventes.

Oplysninger om foreløbig anholdelse skal gives i attestens rubrik e):

e) Anmodning om foreløbig anholdelse fra udstedelsesstaten (hvis den domfældte befinder sig i fuldbyrdesstaten):

- ☐ Udstedelsesstaten anmoder fuldbyrdesstaten om at arrestere den domfældte eller at træffe enhver anden foranstaltning for at sikre, at den domfældte forbliver på fuldbyrdesstatens område, indtil der er truffet en afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af sanktionen.
- ☐ Udstedelsesstaten har allerede anmodet fuldbyrdesstaten om at arrestere den domfældte eller at træffe enhver anden foranstaltning for at sikre, at den domfældte forbliver på fuldbyrdesstatens område, indtil der er truffet en afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af sanktionen. Anfør venligst navnet på den myndighed i fuldbyrdesstaten, der har truffet afgørelsen om anmodningen om at arrestere den domfældte (hvis det er relevant og findes):

.....

.....

.....

3.9. Tilbagekaldelse af attesten

Udstedelsesstaten kan tilbagekalde attesten med en angivelse af grundene hertil, så længe fuldbyrdelsen af sanktionen i fuldbyrdesstaten ikke er påbegyndt (artikel 13). Udstedelsesstaten kan på grundlag af artikel 17, stk. 3, anmode om oplysninger om betingelserne for fuldbyrdelse af sanktioner i fuldbyrdesstaten, som sidstnævnte skal besvare med nøjagtige oplysninger. Derefter, og stadig inden fuldbyrdelsen af sanktionen er

påbegyndt, kan udstedelsesstaten vælge at tilbagekalde attesten. Hvis udstedelsesstaten finder, at overførelse vil føre til, hvad den ville anse for at være for tidlig løsladelse, kan den beslutte ikke at overføre den pågældende person og at trække attesten tilbage.

Hvis attesten tilbagekaldes, må fuldbyrdelsesstaten ikke længere fuldbyrde sanktionen.

DEL II: ANERKENDELSE AF DOMMEN OG FULDBYRDELSE AF SANKTIONEN

4. Procedure for anerkendelse

4.1. Frist for afgørelse om anerkendelse og retsmidler over for afgørelsen om overførelse

Rammeafgørelsen tilstræber at oprette en ny forenklet og mere effektiv ordning til overførelse af straffe for at fremme det grænseoverskridende samarbejde mellem retsinstanser og sikre, at det sker hurtigere. Den indeholder derfor frister for overførelsen. Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten træffer snarest muligt afgørelse om, hvorvidt dommen skal anerkendes og sanktionen fuldbyrdes, og underretter udstedelsesstaten herom, herunder om enhver afgørelse om at tilpasse sanktionen (artikel 12, stk. 1). Den endelige afgørelse om anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen skal træffes senest 90 dage efter modtagelsen af dommen og attesten (artikel 12, stk. 2).

Fristen må kun overskrides under ekstraordinære omstændigheder. Fuldbyrdelsesstaten skal derefter straks underrette udstedelsesstaten på en hvilken som helst måde om grundene til forsinkelsen og om, hvor lang tid der skønnes nødvendig, før den endelige afgørelse kan træffes (artikel 12, stk. 3).

Selv om det står fast, at alle medlemsstaterne skal sikre, at domfældte har adgang til rettigheder og retsmidler i henhold til national ret, bør medlemsstaterne sikre, at retsmidlerne i deres ordning er i overensstemmelse med vigtigheden af at overholde fristerne i rammeafgørelsen ⁽⁴⁹⁾.

I henhold til artikel 19, stk. 1, i TEU påhviler det medlemsstaterne at tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten (se også artikel 47 i EU's charter om grundlæggende rettigheder med hensyn til retten til effektive retsmidler).

De domfældte kan påklage afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af dommen i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning. Medlemsstaterne bør sikre, at sådanne påklagede afgørelser ikke hindrer den problemfrie anvendelse af rammeafgørelsen og at tidsfristerne overholdes. Generelt skal den endelige afgørelse om anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen, herunder en eventuel klageprocedure, træffes senest 90 dage efter modtagelsen af dommen og attesten ifølge betragtning 22.

Domstolen har i forbindelse med rammeafgørelse 2002/584 fastslået, at denne rammeafgørelse ikke er til hinder for, at medlemsstaterne fastsætter et retsmiddel, hvorved der foranstalles udsættelse af fuldbyrdelsen af afgørelsen fra den judicielle myndighed, såfremt den endelige afgørelse træffes inden for de frister, der er fastsat i rammeafgørelse 2002/584 ⁽⁵⁰⁾.

4.2. Anmodning om oversættelse af dommen

Generelt kræves der ingen oversættelse af dommen (artikel 23, stk. 2). Fuldbyrdelsesstaten kan imidlertid anmode om, at dommen eller væsentlige dele heraf ledsages af en oversættelse. For at gøre det skal medlemsstaten for det første have indgivet en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet om, at den ønsker at have mulighed for at fremsætte en sådan anmodning (artikel 23, stk. 3). En sådan anmodning kan for det andet kun fremsættes, hvis fuldbyrdelsesstaten finder attestens indhold utilstrækkeligt til at træffe beslutning om sanktionens fuldbyrdelse, og kan fremsættes efter høring, hvis det er relevant, mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten med henblik på at angive de væsentlige dele af dommen, der skal oversættes (artikel 23, stk. 2 og 3).

4.3. Udsættelse

I henhold til rammeafgørelsen kan den valgfrie (ikke-)anerkendelse udsættes, hvis attesten er ufuldstændig eller klart ikke svarer til dommen (artikel 11). Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten kan fastsætte en rimelig frist for færdiggørelse eller berigtigelse af attesten (jf. artikel 9, stk. 1, litra a)).

⁽⁴⁹⁾ Se i forbindelse med den europæiske arrestordre Domstolens dom af 30.5.2013, Jeremy F., C-168/13 PPU, ECLI:EU:C:2013:358.

⁽⁵⁰⁾ Jf. også Domstolens dom i sagen Jeremy F.

4.4. *Foreløbig anholdelse*

Hvis den domfældte befinder sig i fuldbyrdesstaten, kan fuldbyrdesstaten efter anmodning fra udstedelsesstaten arrestere den domfældte eller træffe enhver anden foranstaltning for at sikre, at den domfældte forbliver på dens område. En sådan arrestanmodning kan fremsættes, hvis dommen og attesten endnu ikke er ankommet, eller hvis afgørelsen om at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen endnu ikke er truffet. Varigheden af sanktionen må ikke forlænges som følge af en periode i varetægt i medfør af bestemmelsen om foreløbig anholdelse (artikel 14).

Denne bestemmelse giver domfældelsesstaten mulighed for at sikre, at den domfældte ikke forsvinder, f.eks. mens resultatet af fuldbyrdesstatens undersøgelser af, hvorvidt det faktisk er muligt at overtage fuldbyrdelsen af sanktionen, afventes.

5. **Afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse**

5.1. *Generel pligt til anerkendelse og fuldbyrdelse*

Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten har pligt til at anerkende en dom, der er fremsendt, og den skal omgående træffe alle nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelse af sanktionen, medmindre den beslutter at påberåbe sig en af grundene til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse (artikel 8, stk. 1).

5.2. *Fuldbyrdesstatens samtykke*

Fuldbyrdesstatens samtykke er en forudsætning i alle situationer, der ikke er omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra a) eller b), f.eks. ved statsborgere, der ikke bor i fuldbyrdesstaten, eller som ikke udvises dertil, eller domfældte, der er bosiddende i fuldbyrdesstaten uden at være statsborgere i denne stat (artikel 4, stk. 1, litra c)). I dette tilfælde kræves der høringer mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten, og fuldbyrdesstaten har ret til at afvise samarbejdet ved ikke at give samtykke til overførelsen (betragtning 8).

Hver medlemsstat kan gøre en undtagelse fra denne regel ved at meddele, at dens forudgående samtykke ikke kræves for at fremsende dommen og attesten (artikel 4, stk. 7), hvis den domfældte:

- a) bor og vedvarende har haft lovligt opholdssted i fuldbyrdesstaten i mindst fem år og vil bevare permanent opholdstilladelse i denne ⁽³¹⁾, og/eller
- b) er statsborger i fuldbyrdesstaten i andre tilfælde end de i artikel 4, stk. 1, litra a) og b), nævnte.

En sådan meddelelse er gyldig i dens forbindelser med andre medlemsstater, der har afgivet samme meddelelse enten ved vedtagelsen af rammeafgørelsen eller på et senere tidspunkt (artikel 4, stk. 7).

I forbindelse med gennemførelsen af denne rammeafgørelse vedtager medlemsstaterne foranstaltninger, som især tager hensyn til formålet at lette den domfældtes sociale rehabilitering, og som lægges til grund, når deres kompetente myndigheder træffer afgørelse om, hvorvidt de skal give deres samtykke til fremsendelse af dommen og attesten i sager, i henhold til artikel 4, stk. 1, litra c) (artikel 4, stk. 6)).

Meddelelser fremsat i henhold til artikel 4, stk. 7, kan ses på webstedet for EJN ⁽³²⁾.

5.3. *Listen med de 32 lovovertrædelser uden kontrol af dobbelt strafbarhed*

Den fuldbyrdende myndighed skal kontrollere, om der er nogen af lovovertrædelserne, som den udstedende myndighed har fastslået, henhører under en af de 32 kategorier af lovovertrædelser, der er opregnet i rammeafgørelsens artikel 7, stk. 1. Den fuldbyrdende myndighed kan kun efterprøve, at der foreligger dobbelt strafbarhed i forbindelse med lovovertrædelser, der ikke står på listen over de 32 lovovertrædelser.

Det skal fremhæves, at det ved vurdering af betingelserne i artikel 7, stk. 1, at det udelukkende er definitionen af lovovertrædelsen og den maksimale straf i den udstedende medlemsstats lovgivning, der er relevant. Den fuldbyrdende myndighed skal anerkende de oplysninger, som den udstedende myndighed har angivet i attesten.

Ifølge rammeafgørelsen har medlemsstaterne mulighed for fortsat at foretage kontrol af dobbelt strafbarhed, også vedrørende de 32 kategorier af lovovertrædelser. Denne undtagelse finder kun anvendelse, hvis en erklæring er meddelt Generalsekretariatet for Rådet på tidspunktet for vedtagelsen af rammeafgørelsen eller på ethvert senere tidspunkt, som medlemsstaten anser for relevant. Medlemsstaterne kan desuden til enhver tid tilbagekalde disse erklæringer (artikel 7, stk. 4). Mange medlemsstater har meddelt erklæringer, der gør det muligt at foretage kontrol af dobbelt strafbarhed i forbindelse med alle lovovertrædelser (jf. fodnote 14).

⁽³¹⁾ Udtrykket »permanent opholdssted« er forklaret i stk. 2 i den artikel.

⁽³²⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.

I dommen i sag C-289/15, Grundza ⁽⁵³⁾, fortolkede Domstolen artikel 7, stk. 3, og artikel 9, stk. 1, litra d), i rammeafgårelsen (nemlig hvad angår vurderingen af betingelsen om dobbelt strafbarhed). Domstolen fastslog følgende:

»38. (...) i forbindelse med vurderingen af dobbelt strafbarhed påhviler [det] den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten at efterprøve, om de faktiske forhold, der er lagt til grund for konstateringen af lovovertrædelsen, således som de er gengivet i dommen afsagt af udstedelsesstatens kompetente myndighed, også som sådan ville være strafbare på fuldbyrdelsesstatens område.

(...)

49. Inden for rammerne af vurderingen af dobbelt strafbarhed skal den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten ikke desto mindre efterprøve ikke kun, om den interesse, som er beskyttet af udstedelsesstaten, er blevet tilsidesat, men om en tilsvarende interesse, der er beskyttet af national ret i denne stat, kunne anses for at være tilsidesat, hvis den omhandlede lovovertrædelse fandt sted på den medlemsstats område, som denne myndighed er omfattet af«.

5.4. Tilpasning af sanktionen

Da rammeafgårelsen bygger på gensidig tillid til andre medlemsstaters retssystemer, bør den afgørelse, domstolen i udstedelsesstaten har truffet, respekteres, og som udgangspunkt bør den ikke prøves eller tilpasses (artikel 8, stk. 1) ⁽⁵⁴⁾. Der findes to undtagelser til dette princip om »forsættelse af fuldbyrdelsen« ⁽⁵⁵⁾, som begge er baseret på uforeneligheden af den sanktion, der er idømt i udstedelsesstaten, enten med hensyn til varighed eller karakter, med fuldbyrdelsesstatens lovgivning:

- 1) Sanktionens varighed er forskellig: Hvis udstedelsesstatens sanktion på grund af sin varighed ikke er forenelig med fuldbyrdelsesstatens lovgivning, kan sidstnævnte kun tilpasse sanktionen i det omfang, sanktionen overstiger den maksimale straf for tilsvarende lovovertrædelser efter fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning (f.eks. overførelse af en sanktion for narkotikakriminalitet på 14 år, som er underlagt en maksimal straf på 12 år i henhold til den nationale lovgivning i fuldbyrdelsesstaten). Den tilpassede sanktion må imidlertid ikke blive mindre end den maksimale straf for tilsvarende lovovertrædelser efter fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning (artikel 8, stk. 2).
- 2) Sanktionens art er forskellig: Hvis udstedelsesstatens sanktion på grund af sin art ikke er forenelig med fuldbyrdelsesstatens lovgivning, kan sidstnævnte tilpasse den til den straf eller foranstaltning, der findes i statens egen lovgivning for lignende lovovertrædelser (f.eks. kan livstidsdom ændres til 20 års fængselsstraf). Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten skal imidlertid sikre, at den tilpassede straf eller foranstaltning i videst muligt omfang svarer til den sanktion, udstedelsesstaten har idømt. Den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten kan endvidere ikke konvertere den oprindelige sanktion til en bødestraf (artikel 8, stk. 3).

I begge situationer skal den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten, når tilpasning anses for påkrævet, snarest muligt underrette den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om dens afgørelse om tilpasning af sanktionen (artikel 12, stk. 1).

Hvis udstedelsesstaten ikke er enig i tilpasningen af sanktionen, kan den beslutte at tilbagekalde attesten (artikel 13).

Den tilpassede sanktion må ikke skærpe den af udstedelsesstaten idømte sanktion med hensyn til art eller varighed (artikel 8, stk. 4).

Så længe fuldbyrdelsen af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten ikke er påbegyndt, kan udstedelsesstaten tilbagekalde attesten, hvis den finder, at afgørelsen om tilpasning af sanktionen er i strid med dens oprindelige hensigt med overførelsen af den domfældte (artikel 12, stk. 1, sammenholdt med artikel 13).

Artikel 8, stk. 2 og 3, omhandler tilpasningen af den sanktion, der oprindeligt blev idømt af udstedelsesstaten. Bestemmelserne om tilpasning af sanktionen omfatter derfor ikke ordningerne vedrørende tidlig løsladelse og prøveløsladelse, da disse ordninger vedrører fuldbyrdelsen af sanktionen. Ordningen for fuldbyrdelse af sanktionen er omhandlet i artikel 17 (jf. afsnit 7.3 nedenfor).

⁽⁵³⁾ Domstolens dom af 11.1.2017, Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, vedrørende fortolkningen af artikel 7, stk. 3, og artikel 9, stk. 1, litra d), om de betingelser, der skal opfyldes i forbindelse med kravet om dobbelt strafbarhed.

⁽⁵⁴⁾ Domstolens dom af 13.12.2018, Sut, C-514/17, ECLI:EU:C:2018:1016, og den verserende anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) den 20.7.2018, SF (sag C-314/18).

⁽⁵⁵⁾ I modsætning til det såkaldte princip om omsætning af retsfølgen, som gælder i henhold til Europarådets konvention fra 1983. Se begrundelsen til Europarådets konvention af 1983.

5.5. Grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse

Den generelle pligt til at anerkende og fuldbyrde en dom, der er fremsendt (artikel 8, stk. 1), er begrænset af grundene til at afslå anerkendelse og manglende fuldbyrdelse, dvs. afslagsgrundene (artikel 9). Det skal bemærkes, at disse grunde er de eneste, som den fuldbyrdende myndighed kan lægge til grund for ikke at foretage fuldbyrdelse. Domstolen har i forbindelse med rammeafgørelse 2002/584 fastslået, at listen over afslagsgrunde er omfattende ⁽⁵⁶⁾.

Afslagsgrundene bør gennemføres, så den kompetente myndighed har valgfrihed. I artikel 9 fastsættes det klart, at den kompetente myndighed »kan« afslå at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen, dvs. at den kompetente fuldbyrdesmyndighed stadig har en skønsmargen til konkret at vurdere fra sag til sag, om en afslagsgrund bør påberåbes ⁽⁵⁷⁾.

Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten kan afslå at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen, hvis en eller flere af følgende grunde til at afslå anerkendelse og manglende fuldbyrdelse gør sig gældende:

5.5.1. Ufuldstændig eller ukorrekt attest (artikel 9, stk. 1, litra a))

Den i artikel 4 omhandlede attest er ufuldstændig eller svarer ikke klart til dommen og er ikke blevet færdiggjort eller berigtiget inden for en rimelig frist, som den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten har fastsat.

5.5.2. Manglende overholdelse af kriterierne for fremsendelse (artikel 9, stk. 1, litra b))

Kriterierne i artikel 4, stk. 1, er ikke opfyldt (se afsnit 2.3.1 for en nærmere forklaring).

5.5.3. Ne bis in idem-princippet (artikel 9, stk. 1, litra c))

Fuldbyrdelsen af sanktionen vil stride mod ne bis in idem-princippet.

Domstolen har afsagt en række domme i sager vedrørende fortolkningen af *ne bis in idem*-princippet i relation til artikel 54 i CISA-konventionen. Disse domme skal tages i betragtning ved fortolkningen af rammeafgørelse 2002/584, jf. dommen i sag C-261/09, Mantello ⁽⁵⁸⁾, og tydeliggør begreber såsom »endelig afgørelse«, »samme handling« og »sanktionen er fuldbyrdet«. I sin dom i sag C-129/14 PPU Spasic ⁽⁵⁹⁾, fastslog EU-Domstolen, at artikel 54 i Konventionen om gennemførelse af Schengenafreden som sådan er forenelig med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvori princippet *ne bis in idem* er fastsat.

Artikel stk. 54 CISA-konventionen

»En person, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende part, kan ikke retsforfølges af en anden kontraherende part for de samme strafbare handlinger, dersom sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter den dømmende kontraherende parts lovgivning.«

Artikel 50 i EU's charter om grundlæggende rettigheder

»Ret til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse

Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen.«

5.5.4. Ikke dobbelt strafbarhed (artikel 9, stk. 1, litra d))

I et af de i artikel 7, stk. 3, nævnte tilfælde og, når fuldbyrdesstaten har fremsat en erklæring i henhold til artikel 7, stk. 4, i et i artikel 7, stk. 1, nævnt tilfælde, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten afslå at anerkende dommen, hvis den vedrører handlinger, der ikke udgør en lovovertrædelse efter fuldbyrdesstatens lovgivning.

Denne afslagsgrund vedrører således:

- 1) lovovertrædelser, der ikke henhører under en af de 32 kategorier af lovovertrædelser, der er anført i artikel 7, stk. 1
- 2) lovovertrædelser, der henhører under en af de 32 kategorier af lovovertrædelser, der er anført i artikel 7, stk. 1, men som i udstedelsesstaten kun kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på højst tre år, eller

⁽⁵⁶⁾ Især i dommene i sag C-123/08 Wolzenburg, præmis 57, og forenede sager C-404/15 og C-659/15 PPU, Aranyosi og Căldăraru, præmis 80.

⁽⁵⁷⁾ Jf. i denne forbindelse også Domstolens dom af 29.6.2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, præmis 21.

⁽⁵⁸⁾ Domstolens dom af 16.11.2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

⁽⁵⁹⁾ Domstolens dom af 27.5.2014, Spasic, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

3) alle lovovertrædelser, hvis en erklæring er fremsat i henhold til artikel 7, stk. 4.

For så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel kan anerkendelse og fuldbyrdelse af en dom dog ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdelsesstatens lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som den udstedelsesstatens lovgivning.

I sin dom i sag C-289/15, Grundza, præciserede Domstolen, hvordan betingelsen om dobbelt strafbarhed skal bedømmes (jf. afsnit 5.3).

5.5.5. Fuldbyrdelse af sanktion er forældet (artikel 9, stk. 1, litra e))

Sanktionen ikke kan fuldbyrdes på grund af forældelse i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning.

5.5.6. Immunitet efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning (artikel 9, stk. 1, litra f))

Der foreligger i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning immunitet, der gør det umuligt at fuldbyrde sanktionen.

5.5.7. Alder for kriminel lavalder (artikel 9, stk. 1, litra g))

Sanktionen vedrører en person, som i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for dommen.

Medlemsstaterne definerer den kriminelle lavalder forskelligt. Denne afslagsgrund anvendes, hvis den berørte person i fuldbyrdelsesstaten på grund af sin alder kun kan blive genstand for en civilretlig eller administrativ sag, men ikke en straffesag.

I forbindelse med rammeafgørelse 2002/584 ⁽⁶⁰⁾ har domstolen fastslået, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kun skal ⁽⁶¹⁾ afslå overgivelse af mindreårige, som i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat ikke har nået den alder, der kræves for at kunne gøres strafferetligt ansvarlige for de handlinger, der ligger til grund for den europæiske arrestordre udstedt mod dem. For at afgøre dette skal den judicielle myndighed blot kontrollere, om den pågældende person har nået minimumsalderen, for i den fuldbyrdende medlemsstat at kunne gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, som ligger til grund for den europæiske arrestordre. Myndigheden skal ikke tage hensyn til de supplerende betingelser vedrørende en personlig vurdering, som en mindreårig persons strafferetlige ansvar med hensyn til sådanne handlinger konkret er betinget af i den pågældende medlemsstat.

5.5.8. Den ikke-afsonede del af sanktionen er for kort (artikel 9, stk. 1, litra h))

På det tidspunkt, hvor den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten modtog dommen, mangler der at blive afsonet mindre end seks måneder af sanktionen.

I medfør af de maksimale frister på 120 dage (90 dage til at træffe den endelige afgørelse om anerkendelse af dommen (jf. artikel 12, stk. 2) + 30 dage til overførelsen af den domfældte (jf. artikel 15, stk. 1)), der er fastsat i rammeafgørelsen, kan fuldbyrdelsesstaten vurdere, at en overførelse ikke er hensigtsmæssig, hvis der mangler at blive afsonet mindre end seks måneder af sanktionen. Det tidspunkt, hvor dommen blev modtaget af fuldbyrdelsesstaten, er relevant i denne forbindelse.

5.5.9. Domme afsagt in absentia (artikel 9, stk. 1, litra i))

Rammeafgørelse 2009/299 ændrede rammeafgørelsen ved at ændre artikel 9, stk. 1, litra i), om domme afsagt *in absentia*. Disse bestemmelser vedrører situationer, hvor den fuldbyrdende myndighed har modtaget en dom med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af en sanktion efter gennemførelsen af en retssag i udstedelsesstaten, hvor den berørte person ikke var til stede.

Rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1, litra i), indeholder en afslagsgrund, hvis den pågældende ifølge den i artikel 4 omhandlede attest ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.

Denne bestemmelse indeholder dog en række undtagelser. En fuldbyrdende myndighed kan ikke afslå en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse af en sanktion, der er baseret på en afgørelse truffet *in absentia*, hvis det i attesten er anført, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere proceduremæssige krav i den udstedende medlemsstats nationale lovgivning:

⁽⁶⁰⁾ Domstolens dom af 23.1.2018, Dawid Piotrowski, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27.

⁽⁶¹⁾ I overensstemmelse med artikel 3, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584 er dette en obligatorisk afslagsgrund, mens samme afslagsgrund er valgfri i rammeafgørelsen.

i) i rette tid:

- enten er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag

og

- er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen eller

ii) var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen

eller

iii) efter at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, inkl. nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret

- udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen

eller

- ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist.

Domstolen har allerede afsagt domme vedrørende domme afsagt *in absentia* i forbindelse med rammeafgørelse 2002/584.

Dommen i sag C-399/11, Melloni ⁽⁶²⁾, vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i de tilfælde, der er anført i denne bestemmelse, betinger fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, af, at domfældelsen, afsagt *in absentia*, kan prøves på ny i den udstedende medlemsstat.

Domstolen fandt, at artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 giver fakultativ mulighed for ikke at fuldbyrde en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en sanktion, hvis den pågældende ikke selv har været til stede under den retssag, der førte til domfældelsen. Denne mulighed var imidlertid ledsaget af fire undtagelser, der er fastsat i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584. Domstolen fastslog, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i disse fire situationer ikke kan gøre overgivelsen af en person, der er dømt *in absentia*, betinget af muligheden for en fornyet prøvelse af domfældelsen i den berørtes tilstedeværelse.

Der er desuden afsagt flere domme vedrørende fortolkningen af »den retssag, der førte til afgørelsen« som omhandlet i artikel 4a, stk. 1, i rammeafgørelsen 2002/584 ⁽⁶³⁾.

5.5.10. Retsforfølgning for lovovertrædelser inden overførelse (artikel 9, stk. 1, litra j))

Fuldbyrdsstaten fremsætter, inden der træffes afgørelse i henhold til artikel 12, stk. 1, en anmodning om samtykke til den kompetente myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med artikel 18, stk. 3, og udstedelsesstaten giver i overensstemmelse med artikel 18, stk. 2, litra g), ikke sit samtykke til, at den pågældende person retsforfølges, dømmes eller på anden måde berøves friheden i fuldbyrdsstaten for en anden lovovertrædelse, der er begået før den overtrædelse, der ligger til grund for vedkommendes overførelse. Ifølge betragtning 23 bestemmes det i artikel 18, stk. 1, at specialitetsreglen, med forbehold af undtagelserne fastsat i stk. 2, kun finder anvendelse, når en person er blevet overført til fuldbyrdsstaten. Den bør derfor ikke finde anvendelse, når personen ikke er blevet overført til fuldbyrdsstaten, f.eks. når den pågældende er flygtet til fuldbyrdsstaten.

⁽⁶²⁾ Domstolens dom af 26.2.2013, Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107.

⁽⁶³⁾ Domstolens domme: af 24.5.2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346, af 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:628, af 10.8.2017, Zdziasek, C-271/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:629, og af 22.12.2017, Ardic, C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026.

5.5.11. Psykiatrisk behandling eller lægebehandling eller en anden frihedsberøvende foranstaltning (artikel 9, stk. 1, litra k))

Den idømte sanktion omfatter psykiatrisk behandling eller lægebehandling eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, der uanset artikel 8, stk. 3, ikke kan fuldbyrdes af fuldbyrdesstaten i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats retssystem eller sundhedssystem.

Ifølge betragtning 19 bør fuldbyrdesstaten i de i artikel 9, stk. 1, litra k), omhandlede tilfælde overveje, om det er muligt at tilpasse sanktionen i overensstemmelse med denne rammeafgørelse, inden den afslår at anerkende og fuldbyrde en sanktion, der består i en anden foranstaltning end en frihedsstraf.

Ifølge betragtning 20 kan grunden til afslag, jf. artikel 9, stk. 1, litra k), også anvendes i de tilfælde, hvor den pågældende ikke er kendt skyldig i en strafbar handling, selv om den kompetente myndighed har anvendt anden frihedsberøvende foranstaltning end frihedsstraf som følge af en strafbar handling.

5.5.12. Ekstraterritorialitet (artikel 9, stk. 1, litra l))

Dommen vedrører en strafbar handling, som i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning betragtes som begået helt eller for en stor eller væsentlig dels vedkommende på denne stats territorium eller på et sted, der ligestilles hermed.

Ifølge betragtning 21 bør afslag med henvisning territorialitetsprincippet kun anvendes i undtagelsestilfælde og med henblik på at samarbejde i videst muligt omfang i henhold til bestemmelserne i denne rammeafgørelse, idet der tages hensyn til formålet hermed. Enhver afgørelse om at anvende denne grund til afslag bør være baseret på en undersøgelse af den konkrete sag og på foregående høringer mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten.

5.6. *Delvis anerkendelse og fuldbyrdelse*

Rammeafgørelsen giver fuldbyrdesstaten mulighed for at høre den kompetente myndighed i udstedelsesstaten med henblik på at opnå enighed om delvis anerkendelse og fuldbyrdelse af en sanktion i stedet for at afvise samarbejde, hvis fuldstændig anerkendelse ikke er en mulighed (artikel 10).

Efter en konkret vurdering kan staterne give deres tilslutning til delvis anerkendelse og fuldbyrdelse af en sanktion i overensstemmelse med de betingelser, de har fastsat, forudsat at en sådan anerkendelse og fuldbyrdelse ikke medfører en forlængelse af sanktionens varighed. Foreligger der ikke en sådan tilslutning, tilbagekaldes attesten.

6. **Overførelse af den domfældte**

6.1. *Frister for den fysiske overførelse*

Som et grundlæggende princip skal overførelsen, hvis den domfældte befinder sig i udstedelsesstaten, finde sted på et tidspunkt, der aftales mellem udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten, men senest 30 dage efter fuldbyrdesstatens endelige afgørelse om anerkendelse af dommen, medmindre uforudsete grunde hindrer overførelsen (artikel 15, stk. 1).

Hvis det af uforudsete grunde ikke er muligt at overføre den domfældte inden for den i artikel 15, stk. 1, fastsatte frist, kontakter de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten straks hinanden. Overførelsen finder sted, så snart disse grunde ikke længere foreligger. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underretter straks den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten herom, og de aftaler en ny dato for overførelsen. I så fald finder overførelsen sted senest 10 dage efter den således aftalte nye dato artikel 15, stk. 2).

6.2. *Transit via en anden medlemsstat*

For at sikre uhindret transit af den domfældte fra udstedelsesstaten til fuldbyrdesstaten på tværs af andre medlemsstaters område skal udstedelsesstaten fremsende en genpart af attesten og en anmodning om transit til de relevante medlemsstater, som skal tillade den pågældende transit. Afgørelsen fra den medlemsstat, der anmodes om at tillade transit, skal meddeles senest én uge efter modtagelsen af anmodningen om transit (artikel 16, stk. 1-3).

Fremsendelse af en genpart af attesten og en anmodning om transit kræves ikke i forbindelse med flyrejser uden planlagt mellemlanding på en eller flere medlemsstaters område (jf. artikel 16, stk. 5).

6.3. Omkostninger

Omkostningerne i forbindelse med anvendelsen af denne rammeafgørelse afholdes af fuldbyrdesstaten, bortset fra omkostningerne ved den domfældtes overførelse til fuldbyrdesstaten og omkostninger, der opstår udelukkende på udstedelsesstatens territorium, som afholdes af sidstnævnte (artikel 24).

6.4. Rejsedokumenter

Selv om det ikke nævnes i rammeafgørelsen, er spørgsmålet om rejsedokumenter et vigtigt element i den problemfrie anvendelse af rammeafgørelsen i praksis. Et gyldigt rejsedokument anses for en afgørende og nødvendig forudsætning for en overførelse (se EuroPris' »Resource Book on the Transfer of Sentenced Persons« ⁽⁶⁴⁾ for nærmere detaljer).

7. Fuldbyrdelse af sanktionen

7.1. Lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen

I rammeafgørelsen fastsættes det klart, at fuldbyrdesstatens lovgivning finder anvendelse på fuldbyrdelsen af en sanktion. Det tilkommer myndighederne i fuldbyrdesstaten at træffe afgørelse om fuldbyrdesprocedurerne og at fastlægge alle foranstaltninger i forbindelse hermed, herunder grundene til tidlig løsladelse og prøveløsladelse (artikel 17).

7.2. Afkortning

Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten fratrækker hele den del af frihedsberøvelsen, som allerede er afsonet i forbindelse med den sanktion, for hvilken dommen er afsagt, i den samlede varighed af den frihedsberøvelse, der skal afsones (artikel 17, stk. 2) ⁽⁶⁵⁾.

7.3. Tidlig løsladelse og prøveløsladelse

Hvor lang tid den domfældte reelt vil tilbringe i fængsel, afhænger især af bestemmelserne om tidlig løsladelse og prøveløsladelse i fuldbyrdesstaten. Der er væsentlige forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn hertil. I visse medlemsstater løslades den domfældte f.eks. efter udståelse af to tredjedele af straffen, i andre efter en tredjedel ⁽⁶⁶⁾.

Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten underretter efter anmodning den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om den relevante bestemmelse vedrørende mulighederne for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse. Når disse oplysninger er givet, kan udstedelsesstaten erklære sig enig i anvendelsen af sådanne bestemmelser eller tilbagekalde attesten og dermed afslutte overførelsesprocessen (jf. artikel 17, stk. 3).

Medlemsstaterne kan fastsætte, at der ved alle afgørelser om tidlig løsladelse eller prøveløsladelse kan tages hensyn til de bestemmelser i national lovgivning angivet af udstedelsesstaten, hvorefter personen har ret til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse på et bestemt tidspunkt (artikel 17, stk. 4).

Fuldbyrdesstaten bør klart meddele og forklare udstedelsesstaten og den domfældte de gældende bestemmelser om prøveløsladelse. Angivelse af de gældende lovgivningsbestemmelser er ikke altid tilstrækkeligt.

7.4. Amnesti, benådning

Både udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten kan indrømme amnesti til eller benådning af den domfældte (artikel 19, stk. 1).

⁽⁶⁴⁾ <https://www.euopris.org/file/euopris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>.

⁽⁶⁵⁾ Med hensyn til fuldbyrdesstatens hensyntagen til arbejde, der er udført under fængsling i udstedelsesstaten, se Domstolens dom (Store Afdeling) af 8.11.2016, Ognyanov, (C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835). I denne sag fastslog Domstolen, at rammeafgørelsen skal fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, der fortolkes således, at den gør det muligt for fuldbyrdesstaten at give den domfældte en afkortning i straffen på grund af arbejde, som denne har udført under sin fængsling i udstedelsesstaten, selv om de kompetente myndigheder i sidstnævnte stat ikke har foretaget en sådan strafafkortning i henhold til udstedelsesstatens lovgivning.

⁽⁶⁶⁾ Jf. dommene fra Menneskerettighedsdomstolen af 15.3.2005, Veermæ mod Finland, sag nr. 38704/03 og af 27.6.2006, Szabo mod Sverige, sag nr. 28578/03. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt, at en de facto længere afsoningsperiode i fuldbyrdesstaten ikke i sig selv gør frihedsberøvelsen vilkårlig, så længe den sanktion, der skal afsones, ikke overstiger den sanktion, vedkommende blev idømt under straffesagen i domfældelsesstaten. Menneskerettighedsdomstolen udelukkede imidlertid ikke, at en betydeligt længere *de facto* sanktion kunne give anledning til problemer i henhold til artikel 5 i EMK og dermed kunne gøre domfældelsesstaten ansvarlig i henhold til den nævnte artikel. Hvis dette skulle være tilfældet, skulle der imidlertid påvises vægtige grunde til at antage, at afsoningstiden i fuldbyrdesstaten ville være klart forskellig fra afsoningstiden i domfældelsesstaten.

7.5. *Forny et prøvelse*

Hvis der anmodes om fornyet prøvelse af dommen, kan imidlertid kun udstedelsesstaten kan tage stilling til en anmodning om fornyet prøvelse af dommen (artikel 19, stk. 2).

7.6. *Ret til at fuldbyrde dommen*

Udstedelsesstaten må ikke fortsætte sanktionen, når fuldbyrdelsen i fuldbyrdesstaten er påbegyndt, medmindre retten til at fuldbyrde sanktionen på ny overgår til udstedelsesstaten, hvis fuldbyrdesstaten underretter den om, at sanktionen delvis ikke er blevet fuldbyrdet (artikel 22).

7.7. *Kommunikations- og informationsopgaver*

Ved rammeafgørelsen pålægges både udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten detaljerede forpligtelser til underretning, både før og efter overførelsen.

Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten skal straks underrette den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten om enhver afgørelse eller foranstaltning, der medfører, at sanktionen med omgående virkning eller inden for en bestemt frist ikke længere er eksigibel (artikel 20). Følgelig skal den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten indstille fuldbyrdelsen af sanktionen, så snart den modtager denne underretning.

Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten underretter straks den kompetente myndighed i udstedelsesstaten på en hvilken som helst måde, der efterlader et skriftligt spor (artikel 21):

- a) om, at dommen og attesten er blevet fremsendt til den kompetente myndighed i en anden medlemsstat, fordi fuldbyrdesstaten ikke havde kompetence til at anerkende den
- b) om, at det i praksis viser sig umuligt at fuldbyrde sanktionen, fordi den domfældte efter fremsendelse af dommen og attesten til fuldbyrdesstaten ikke kan spores på fuldbyrdesstatens område, idet fuldbyrdesstaten i så tilfælde ikke har pligt til at fuldbyrde sanktionen
- c) om den endelige afgørelse om at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen og afgørelsens dato
- d) om enhver afgørelse om at afslå at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen på grund af afslagsgrunde (artikel 9) og om begrundelsen for afgørelsen
- e) om enhver afgørelse om at tilpasse sanktionen (artikel 8, stk. 2 eller 3) og om begrundelsen for afgørelsen
- f) om enhver afgørelse om ikke at fuldbyrde sanktionen, hvis der er indrømmet amnesti eller benådning (artikel 19, stk. 1), og om begrundelsen for afgørelsen
- g) om tidspunktet for prøveløsladelsens begyndelse og afslutning, hvis dette er angivet i attesten fra udstedelsesstaten
- h) om den domfældtes undvigelse fra varetægt
- i) om fuldbyrdelsen af sanktionen, så snart den er afsluttet.

8. **Specialitetsregel**

En domfældt, der er overført til fuldbyrdesstaten, kan »ikke retsforfølges, idømmes en sanktion eller på anden måde berøves sin frihed for andre inden overførelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overført« (artikel 18).

Ifølge betragtning 23 finder specialitetsreglen kun anvendelse, når den domfældte er blevet overført til fuldbyrdesstaten. Den bør derfor ikke finde anvendelse, når personen ikke er blevet overført til fuldbyrdesstaten, f.eks. når den pågældende er flygtet til fuldbyrdesstaten.

Der findes imidlertid en række specifikke undtagelser til specialitetsreglen (jf. artikel 18, stk. 2). Den domfældte kan derfor retsforfølges i fuldbyrdesstaten:

- a) hvis den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade fuldbyrdesstatens område ikke har gjort dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det
- b) hvis lovovertrædelserne ikke kan straffes med en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning
- c) hvis retsforfølgningen ikke medfører anvendelse af en foranstaltning, der begrænser den pågældendes personlige frihed

- d) hvis den domfældte vil blive idømt en straf eller en foranstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, herunder en bødestraf eller en anden foranstaltning, der måtte træde i stedet for denne, også selv om denne straf eller foranstaltning begrænser den pågældendes personlige frihed
- e) hvis den domfældte har givet sit samtykke til overførelsen
- f) hvis den domfældte efter overførelsen udtrykkeligt har givet afkald på anvendelse af specialitetsreglen for specifikke lovovertrædelser, der er begået inden overførelsen. Afkaldet skal afgives til de kompetente judicielle myndigheder i fuldbyrdesstaten og føres til protokols i overensstemmelse med denne stats nationale lovgivning. Afkaldet skal indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet det frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har den pågældende ret til juridisk bistand
- g) i andre tilfælde end dem, der er nævnt ovenfor, hvis udstedelsesstaten giver sit samtykke.

Anmodningen om samtykke skal indgives til den kompetente myndighed i udstedelsesstaten med de oplysninger, der er nævnt i artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 ⁽⁶⁷⁾, og være ledsaget af en oversættelse. Samtykke skal gives, når der er pligt til overgivelse af personen i henhold til nævnte rammeafgørelse 2002/584. Afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen. Fuldbyrdesstaten skal i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 5 i rammeafgørelse 2002/584 ⁽⁶⁸⁾, give de deri fastsatte garantier (artikel 18, stk. 3).

DEL III DIVERSE

9. Kommunikation mellem de kompetente myndigheder på de forskellige trin i proceduren

Rammeafgørelsen omhandler regelmæssig høring mellem udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten på forskellige trin i proceduren. En sådan høring er ofte en obligatorisk del af den procedure, der har til formål at forbedre samarbejdet.

1. Fuldbyrdesstaten skal foretage en obligatorisk høring af udstedelsesstaten, når den har til hensigt at påberåbe sig en grund til afslag omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra a), b), c), i), k) og l) (jf. artikel 9, stk. 3).
2. Fuldbyrdesstaten kan efter en konkret vurdering høre den kompetente myndighed i udstedelsesstaten med henblik på at opnå enighed om delvis anerkendelse og fuldbyrdelse af en sanktion i stedet for at afvise samarbejde, hvis fuldstændig anerkendelse ikke er en mulighed (artikel 10).
3. I tilfælde af uforudsete omstændigheder, der hindrer gennemførelsen af overførelsen på den dato, staterne oprindeligt har aftalt, skal udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten aftale en ny overførelsesdato (artikel 12, stk. 3).

Kommunikationen mellem staterne, som indgår i proceduren, skal finde sted »på en hvilken som helst relevant måde« f.eks. pr. e-mail, telefonisk eller skriftligt (se også betragtning 18).

EJN og Eurojust har til opgave at lette kommunikationen mellem de kompetente myndigheder ⁽⁶⁹⁾.

⁽⁶⁷⁾ I henhold til artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal følgende oplysninger gives: a) den eftersøgte identitet og nationalitet b) navn, adresse, telefon- og faxnummer samt e-postadresse på den judicielle myndighed i udstedelseslandet c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft d) lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte deltagelse heri f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat g) så vidt muligt andre følger af lovovertrædelsen.

⁽⁶⁸⁾ Artikel 5 i rammeafgørelse 2002/584 omfatter følgende garantier:
— hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for udstedelsen af den europæiske arrestordre, kan straffes med livsvarig fængselsstraf eller med en anden livsvarig frihedsberøvende foranstaltning, kan fuldbyrdelsen af denne arrestordre gøres betinget af, at den udstedende medlemsstat i sin lovgivning har bestemmelser om, at den idømte straf — enten på anmodning eller senest efter 20 år — kan tages op til fornyet prøvelse, eller om anvendelse af lempeligere foranstaltninger, som den pågældende er berettiget til i henhold til den udstedende medlemsstats lovgivning og praksis, med det formål ikke at fuldbyrde en sådan straf eller anden frihedsberøvende foranstaltning
— hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til den fuldbyrdende medlemsstat for dér at afsone den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat.

⁽⁶⁹⁾ Se det fælles dokument udarbejdet af EJN/Eurojust »European Judicial Network and Eurojust — What can we do for you?«, som findes på både EJN's og Eurojusts websteder.

10. Forhold til andre aftaler

Fra den 5. december 2011 har rammeafgårelsen erstattet følgende retsfor skrifter for så vidt angår overførelser mellem EU's medlemsstater, mens de fortsat er gældende mellem medlemsstaterne og tredjelande (artikel 26, stk. 1):

- Europarådets konvention af 1983 (traktat nr. 112) og dennes tillægsprotokol af 1997 (traktat nr. 167)
- Europarådets konvention fra 1970 om straffedommes internationale retsvirkning (traktat nr. 70)
- Afsnit III, kapitel 5, i CISA-konventionen af 1990, og
- konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om gennemførelse af udenlandske afgørelser på det strafferetlige område af 13. november 1991.

Medlemsstaterne kan fortsat anvende eller indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der gælder efter den 27. november 2008, for så vidt disse giver mulighed for at udvide eller udbygge denne rammeafgårelses og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for fuldbyrdelse af sanktioner (artikel 26, stk. 2 og 3). Medlemsstaterne skal give Rådet og Kommissionen ajourførte oplysninger om sådanne gældende bilaterale aftaler eller nye aftaler eller ordninger senest tre måneder efter deres undertegnelse (artikel 26, stk. 4) ⁽⁷⁰⁾.

11. Samspil med andre retsfor skrifter om retligt samarbejde i straffesager

11.1. Rammeafgårelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre

Forbindelsen mellem rammeafgårelsen og rammeafgårelse 2002/584 er fastlagt i artikel 25 og betragtning 12 i den førstnævnte.

Artikel 4, stk. 6, i rammeafgårelse 2002/584 fastlægger, at hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende stat, kan denne stat fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.

Artikel 5, stk. 3 i rammeafgårelse 2002/584 fastlægger, at hvis en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på retsforfølgning, og den person, der er omfattet af arrestordren, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kan overgivelsen gøres betinget af, at den pågældende, efter at være blevet hørt, overføres til den fuldbyrdende medlemsstat for der at afsone den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, vedkommende er blevet idømt i den udstedende medlemsstat ⁽⁷¹⁾.

I henhold til artikel 25 og betragtning 12 i rammeafgårelsen, i tilfælde hvor artikel 4, stk. 6, og artikel 5, stk. 3, i rammeafgårelse 2002/584 finder anvendelse, finder den nationale lov om gennemførelse af rammeafgårelsen anvendelse *mutatis mutandis*, og i det omfang at denne er i overensstemmelse med rammeafgårelse 2002/584, for fuldbyrdelse af sanktionen. Dette indebærer også, at begrænsningerne i reglerne om tilpasning af sanktionen (dvs. princippet om forsættelse af fuldbyrdelsen som fastlagt i artikel 8 i rammeafgårelsen) skal respekteres ⁽⁷²⁾.

Domstolen har endvidere fastslået, at ethvert afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre i henhold til artikel 4, stk. 6, i rammeafgårelse 2002/584, forudsætter en reel forpligtelse fra den fuldbyrdende medlemsstats side til at fuldbyrde den frihedsstraf, som den eftersøgte er idømt, således at det forhold, at denne medlemsstat erklærer sig »rede« til at fuldbyrde denne straf, ikke i sig selv kan anses for at kunne begrunde et sådant afslag ⁽⁷³⁾.

Dette indebærer, at den fuldbyrdende judicielle myndighed forud for ethvert afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre i henhold til artikel 4, stk. 6, i rammeafgårelse 2002/584 skal have foretaget en efterprøvelse af muligheden for faktisk at fuldbyrde straffen i henhold til sin nationale lovgivning om gennemførelse af rammeafgårelsen.

Såfremt den fuldbyrdende medlemsstat finder, at den ikke selv kan garantere fuldbyrdelsen, er den — med henblik på at undgå straffrihed — forpligtet til at fuldbyrde den europæiske arrestordre og dermed at overgive den eftersøgte til den udstedende medlemsstat ⁽⁷⁴⁾.

⁽⁷⁰⁾ Sådanne bilaterale aftaler findes i dag mellem de nordiske lande (Sverige, Danmark og Finland) og mellem Slovakiet og Tjekkiet.

⁽⁷¹⁾ Se i denne sammenhæng verserende sag C-314/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) den 8. maj 2018, Openbaar Ministerie mod SF.

⁽⁷²⁾ Se i denne sammenhæng verserende sag C-314/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) den 8. maj 2018, Openbaar Ministerie mod SF.

⁽⁷³⁾ Domstolens dom af 29.6.2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, præmis 22.

⁽⁷⁴⁾ Domstolens dom af 29.6.2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, præmis 22.

Oplysninger vedrørende en tidligere europæisk arrestordre skal gives i attestens rubrik f):

f) Forbindelse til eventuel tidligere europæisk arrestordre:

- ☐ Der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, og fuldbyrdelsesstaten forpligter sig til at fuldbyrde denne straf eller denne anden foranstaltning (artikel 4, nr. 6, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre).

Dato for udstedelsen af den europæiske arrestordre og sagsnummer, hvis et sådant findes:

.....

Navn på den myndighed, der har udstedt den europæiske arrestordre:

Dato for afgørelsen om fuldbyrdelse og sagsnummer, hvis et sådant findes:

Navn på den myndighed, der har truffet afgørelsen om fuldbyrdelse af sanktionen:

- ☐ Der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på retsforfølgning af en person, der er statsborger i eller bosat i fuldbyrdelsesstaten, og fuldbyrdelsesstaten har overgivet denne person på betingelse af, at vedkommende igen skal overføres til fuldbyrdelsesstaten for dér at afsone den frihedsstraf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat (artikel 5, nr. 3, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre).

Dato for afgørelsen om at overgive den pågældende person:

Navn på den myndighed, der har truffet afgørelsen om overgivelse:

Sagsnummeret på afgørelsen, hvis et sådant findes:

Dato for overgivelse af personen, hvis en sådan findes:

11.2. Andre retsforskrifter

11.2.1. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU ⁽⁷⁵⁾ om ofres rettigheder

Direktiv 2012/29/EU om ofres rettigheder (i det følgende benævnt: »direktivet om ofres rettigheder«) har ofre ret til at blive underrettet om gerningsmandens løsladelse fra tilbageholdelse eller varetægtsfængsling (artikel 6, stk. 5, i direktivet om ofres rettigheder). I henhold til artikel 21, litra h) og i), i rammeafgørelsen har fuldbyrdelsesstaten endvidere pligt til at informere udstedelsesstaten om den domfældtes undvigelse fra varetægt og hans/hendes løsladelse (fuldbyrdelsen af sanktionen, når den er afsluttet). Ofre har imidlertid ikke ret til at blive underrettet om en overførelse. Hvis ofres rettigheder påviseligt kan blive berørt, bør udstedelsesstaten dele denne oplysning med fuldbyrdelsesstaten.

11.2.2. Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA ⁽⁷⁶⁾ om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om prøvetid og alternative sanktioner

En vigtig sondring skal foretages mellem rammeafgørelsen og rammeafgørelse 2008/947/RIA om anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om prøvetid og alternative sanktioner (i det følgende benævnt: »Rammeafgørelse 2008/947«). I sidstnævnte retsakt præciseres det i denne henseende, at den ikke finder anvendelse på »fuldbyrdelse af straffedomme, der indebærer frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger, og som falder ind under anvendelsesområdet for rammeafgørelse 2008/909/RIA« (artikel 1, stk. 3, litra a), i rammeafgørelse 2008/947). En »alternativ sanktion« defineres desuden som »en anden straf end en frihedsstraf, frihedsberøvende foranstaltning eller bødestraf, der pålægger en forpligtelse eller et påbud« (artikel 2, stk. 4, i rammeafgørelse 2008/947).

⁽⁷⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA, (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 57).

⁽⁷⁶⁾ Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner (EUT L 337 af 16.12.2008, s. 102).

Hvis personen ikke overholder de forpligtelser og/eller betingelser, der er pålagt vedkommende ifølge tilsynsforanstaltningen eller den alternative sanktion, og udstedelsesstaten efterfølgende idømmer vedkommende en frihedsstraf med henblik på fuldbyrdelse i fuldbyrdelsesstaten (se i denne forbindelse artikel 14, stk. 4, og artikel 17 i rammeafgørelse 2008/947), finder rammeafgørelse 2008/909 anvendelse, da rammeafgørelse 2008/947 ikke kan lægges til grund for fuldbyrdelsen af en udenlandsk frihedsstraf.

Et andet spørgsmål, der kan opstå, er spørgsmålet om såkaldte »kombinerede sanktioner«, der kan idømmes ifølge visse medlemsstaters nationale lovgivning. En dom indeholder i nogle tilfælde en sanktion, der er delvist frihedsberøvende og delvist betinget (med eller uden prøvetid). Følgelig kan der opstå en situation, hvor en medlemsstat kan blive anmodet om at fuldbyrde en sanktion i henhold til både rammeafgørelsen og i henhold til rammeafgørelse 2008/947. Den kombinerede anvendelse af de to rammeafgørelser kan føre til en situation, hvor kun en del af sanktionen kan overføres. Medlemsstaterne bør foretage en konkret vurdering af denne situation.

BILAG I

RAMMEAFGØRELSE 2008/909/RIA, UOFFICIEL KONSOLIDERING

Dansk udgave af rammeafgårelsen

RÅDETS RAMMEAFGØRELSE 2008/909/RIA

af 27. november 2008

om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 31, stk. 1, litra a), og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til initiativ fra Republikken Østrig, Republikken Finland og Kongeriget Sverige,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Råd godkendte på sit møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 princippet om gensidig anerkendelse, der bør være hjørnестenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civilretlige og det strafferetlige område.
- (2) Den 29. november 2000 vedtog Rådet i overensstemmelse med konklusionerne fra Tammerfors et program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager ⁽¹⁾, og det gik i den forbindelse ind for at vurdere behovet for moderne mekanismer med henblik på gensidig anerkendelse af endelige straffedomme, der indebærer frihedsberøvelse (foranstaltning 14), samt for at udvide anvendelsesområdet for princippet om overførelse af domfældte, så det også finder anvendelse på personer med bopæl i en medlemsstat (foranstaltning 16).
- (3) Haagprogrammet om styrkelse af frihed, sikkerhed og retfærdighed i Den Europæiske Union ⁽²⁾ pålægger medlemsstaterne at gennemføre programmet for foranstaltninger, navnlig inden for fuldbyrdelse af endelige frihedsstraffe.
- (4) Alle medlemsstater har ratificeret Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte. Ifølge denne konvention kan overførelse til videre straffuldbyrdelse kun ske til det land, hvor den domfældte er statsborger, og kun med den domfældtes og de involverede staters samtykke. Tillægsprotokollen til konventionen af 18. december 1997, ifølge hvilken der på bestemte betingelser kan ske overførelse uden den pågældendes samtykke, er ikke ratificeret af samtlige medlemsstater. Ingen af retsakterne indeholder nogen principiel forpligtelse til at overtage domfældte personer med henblik på fuldbyrdelse af en straf eller anden foranstaltning.
- (5) Proceduremæssige rettigheder i straffesager er et afgørende element for at sikre gensidig tillid mellem medlemsstaterne i det retlige samarbejde. Forholdet mellem medlemsstaterne, der er præget af en særlig gensidig tillid til de øvrige medlemsstaters retssystemer, gør det muligt for fuldbyrdelsesstaten at anerkende afgørelser, der er truffet af udstedelsesstatens myndigheder. Derfor bør der overvejes en videreudvikling af det samarbejde, der er fastsat i Europarådets retsforordninger om fuldbyrdelse af straffedomme, især når der over unionsborgere er blevet afsagt en straffedom om idømmelse af en frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger i en anden medlemsstat. Det er nødvendigt at give den domfældte passende garantier, men vedkommendes samtykke bør ikke i alle tilfælde være afgørende for, om en dom kan fremsendes til en anden medlemsstat med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af den idømte sanktion.

⁽¹⁾ EFT C 12 af 15.1.2001, s. 10.

⁽²⁾ EUT C 53 af 3.3.2005, s. 1.

- (6) Ved gennemførelsen og anvendelsen af denne rammeafgørelse bør de generelle principper om lighed, retfærdighed og rimelighed overholdes.
- (7) Artikel 4, stk. 1, litra c), indeholder en skønsmæssig bestemmelse, som gør det muligt at fremsende attesten og dommen f.eks. til den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, i andre end de i stk. 1, litra a) og b), nævnte tilfælde eller til den medlemsstat, hvor den domfældte bor og vedvarende har haft lovligt opholdssted i mindst fem år, og i hvilken han vil bevare permanent opholdstilladelse.
- (8) I de i artikel 4, stk. 1, litra c), nævnte tilfælde underkastes fremsendelsen af dommen og attesten til fuldbyrdesstaten høringer mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten og samtykke fra den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten. De kompetente myndigheder bør tage hensyn til visse elementer, f.eks. opholdets varighed eller anden tilknytning til fuldbyrdesstaten. I tilfælde, hvor den domfældte i henhold til national lovgivning eller internationale retsforskrifter kan overføres både til en medlemsstat og til et tredjeland, bør de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten sammen overveje, om fuldbyrdelse i fuldbyrdesstaten vil fremme den sociale rehabilitering bedre end fuldbyrdelse i det berørte tredjeland.
- (9) Fuldbyrdelse af den idømte sanktion i fuldbyrdesstaten bør forbedre mulighederne for den domfældtes sociale rehabilitering. For at overbevise sig om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdesstaten vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering, bør den kompetente myndighed i udstedelsesstaten tage hensyn til forskellige elementer som f.eks. personens tilknytning til fuldbyrdesstaten, om vedkommende betragter den som sit familiemæssige, sproglige, kulturelle, sociale eller økonomiske centrum, og om vedkommende har anden tilknytning til fuldbyrdesstaten.
- (10) Det kan være relevant at kende den domfældtes mening, jf. artikel 6, stk. 3, hovedsagelig ved anvendelsen af artikel 4, stk. 4. Ordet »navnlig« skal også dække tilfælde, hvor den domfældtes mening indeholder oplysninger, der kan være relevante i forbindelse med grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse. Bestemmelserne i artikel 4, stk. 4, og artikel 6, stk. 5, udgør ikke en afslagsgrund vedrørende social rehabilitering.
- (11) Polen har brug for mere tid end de øvrige medlemsstater til at tackle de praktiske og materielle konsekvenser af overførslen af polske statsborgere, der er dømt i andre medlemsstater, navnlig i betragtning af de polske statsborgeres øgede mobilitet i EU. Der bør derfor indsættes en midlertidig undtagelsesbestemmelse af begrænset omfang med en varighed på højst fem år.
- (12) Denne rammeafgørelse bør også finde tilsvarende anvendelse på fuldbyrdelsen af sanktioner i de tilfælde, der er omfattet af artikel 4, nr. 6, og artikel 5, nr. 3, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne ⁽⁹⁾. Det betyder bl.a., at fuldbyrdesstaten, med forbehold af nævnte rammeafgørelse, kan undersøge, om der foreligger grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse, jf. denne rammeafgørelses artikel 9, herunder kontrol af princippet om dobbelt strafbarhed, hvis fuldbyrdesstaten har afgivet en erklæring i henhold til denne rammeafgørelses artikel 7, stk. 4, som betingelse for anerkendelse og fuldbyrdelse af dommen, og overveje, om den vil udlevere den domfældte eller fuldbyrde dommen i medfør af artikel 4, stk. 6, i ovennævnte rammeafgørelse.
- (13) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særlig kapitel VI. Intet i denne rammeafgørelse bør fortolkes som et forbud mod at nægte at fuldbyrde en afgørelse, hvis der er objektive grunde til at formode, at sanktionen er idømt med det formål at straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde.
- (14) Denne rammeafgørelse bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige regler om retten til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.
- (15) Denne rammeafgørelse bør anvendes i overensstemmelse med den ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes områder, der tillægges unionsborgerne i henhold til artikel 18 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

⁽⁹⁾ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

- (16) Denne rammeafgørelse bør anvendes i overensstemmelse med relevant fællesskabslovgivning, især Rådets direktiv 2003/86/EF ⁽⁴⁾ og 2003/109/EF ⁽⁵⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF ⁽⁶⁾.
- (17) Når der i denne rammeafgørelse henvises til den stat, hvor den domfældte »bor«, er der tale om det sted, som denne person er knyttet til på grundlag af elementer som f.eks. sædvanligt opholdssted samt familiemæssige, sociale og arbejdsmæssige bånd.
- (18) Ved anvendelsen af artikel 5, stk. 1, bør det være muligt at sende en dom eller en bekræftet genpart heraf og en attest til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten ved hjælp af ethvert middel, som efterlader et skriftligt spor, f. eks. e-post eller fax, og på en sådan måde, at fuldbyrdelsesstaten kan fastslå ægtheden.
- (19) Fuldbyrdelsesstaten bør i de i artikel 9, stk. 1, litra k), omhandlede tilfælde overveje, om det er muligt at tilpasse sanktionen i overensstemmelse med denne rammeafgørelse, inden den afslår at anerkende og fuldbyrde en sanktion, der består i en anden foranstaltning end en frihedsstraf.
- (20) Grunden til afslag, jf. artikel 9, stk. 1, litra k), kan også anvendes i de tilfælde, hvor den pågældende ikke er kendt skyldig i en strafbar handling, selv om den kompetente myndighed har anvendt anden frihedsberøvende foranstaltning end frihedsstraf som følge af en strafbar handling.
- (21) Afslag med henvisning territorialitetsprincippet, bør kun anvendes i undtagelsestilfælde og med henblik på at samarbejde i videst muligt omfang i henhold til bestemmelserne i denne rammeafgørelse, idet der tages hensyn til formålet hermed. Enhver afgørelse om at anvende denne grund til afslag bør være baseret på en undersøgelse af den konkrete sag og på høringer mellem de kompetente myndigheder i udstedelses- og fuldbyrdelsesstaten.
- (22) Tidsfristen i artikel 12, stk. 2, bør af medlemsstaterne anvendes på en sådan måde, at den endelige afgørelse, herunder en ankeprocedure, generelt afsluttes inden for en frist på 90 dage.
- (23) Ifølge artikel 18, stk. 1, finder specialitetsreglen, med forbehold af undtagelserne fastsat i stk. 2, kun anvendelse, når en person er blevet overført til fuldbyrdelsesstaten. Den bør derfor ikke finde anvendelse, når personen ikke er blevet overført til fuldbyrdelsesstaten, f.eks. når den pågældende er flygtet til fuldbyrdelsesstaten —

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Definitioner

I denne rammeafgørelse forstås ved

- a) »dom«: en endelig afgørelse eller kendelse fra en domstol i udstedelsesstaten, der idømmer en fysisk person en sanktion
- b) »sanktion«: en tidsbegrænset eller tidsubegrænset frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, som er idømt i en straffesag på grund af en strafbar handling

⁽⁴⁾ EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12.

⁽⁵⁾ EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44.

⁽⁶⁾ EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77.

- c) »udstedelsesstat«: den medlemsstat, i hvilken der er afsagt en dom
- d) »fuldbyrdesstat«: den medlemsstat, til hvilken en dom fremsendes med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse.

Artikel 2

Udpegelse af de kompetente myndigheder

1. Hver medlemsstat meddeler Generalsekretariatet for Rådet, hvilken eller hvilke myndigheder der i henhold til dens nationale lovgivning har kompetence i overensstemmelse med denne rammeafgørelse, når medlemsstaten er henholdsvis udstedelsesstat eller fuldbyrdesstat.
2. Generalsekretariatet for Rådet stiller de modtagne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for Kommissionen.

Artikel 3

Formål og anvendelsesområde

1. Denne rammeafgørelse har til formål at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat med henblik på at lette den domfældtes sociale rehabilitering anerkender en dom og fuldbyrder sanktionen.
2. Denne rammeafgørelse finder anvendelse, hvis den domfældte befinder sig i udstedelsesstaten eller i fuldbyrdesstaten.
3. Denne rammeafgørelse finder kun anvendelse på anerkendelse af domme og fuldbyrdelse af sanktioner som defineret i rammeafgørelsen. Den omstændighed, at der ud over sanktionen er idømt en bøde og/eller truffet afgørelse om konfiskation, som endnu ikke er betalt, indkasseret eller fuldbyrdet, er ikke til hinder for fremsendelse af en dom. Anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne bøder og afgørelser om konfiskation i en anden medlemsstat baseres på de retsfor skrifter, der finder anvendelse mellem medlemsstaterne, især Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte ⁽⁷⁾ og Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation ⁽⁸⁾.
4. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

KAPITEL II

ANERKENDELSE AF DOMME OG FULDBYRDELSE AF SANKTIONER

Artikel 4

Kriterier for fremsendelse af en dom og en attest til en anden medlemsstat

1. Såfremt den domfældte befinder sig i udstedelsesstaten eller i fuldbyrdesstaten, og såfremt personen har givet sit samtykke, hvis dette kræves i henhold til artikel 6, kan der fremsendes en dom samt den attest, for hvilken der findes en standardformular i bilag I, som omhandlet i artikel 4 til en af følgende medlemsstater:
 - a) den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor, eller
 - b) den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor, og som vedkommende efter strafsoningen vil blive udvist til, på grundlag af en udsendelses- eller udvisningsafgørelse, der indgår i dommen eller i en retslig eller administrativ afgørelse eller i enhver anden foranstaltning truffet som følge af dommen, eller

⁽⁷⁾ EUT L 76 af 22.3.2005, s. 16.

⁽⁸⁾ EUT L 328 af 24.11.2006, s. 59.

c) enhver anden medlemsstat end den i litra a) eller b) nævnte hvis kompetente myndighed giver sit samtykke til fremsendelse af dommen og attesten til denne medlemsstat.

2. Dommen og attesten kan fremsendes, hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, om nødvendigt efter høringer mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og i fuldbyrdesstaten, må lægge til grund, at fuldbyrdesstatens fuldbyrdelse af sanktionen vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering.

3. Før den kompetente myndighed i udstedelsesstaten fremsender dommen og attesten, kan den høre den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten på en hvilken som helst relevant måde. Høring er obligatorisk i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, litra c). I sådanne tilfælde underretter den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten omgående udstedelsesstaten om sin afgørelse om, hvorvidt den giver sit samtykke til fremsendelse af dommen.

4. Under en sådan høring kan den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten forelægge en begrundet udtalelse for den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdesstaten ikke vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering og vellykkede reintegration i samfundet.

Hvis der ikke skal foretages høring, kan udtalelsen forelægges straks efter fremsendelsen af dommen og attesten. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten overvejer denne udtalelse og beslutter, hvorvidt attesten skal tilbagekaldes eller ikke.

5. Fuldbyrdesstaten kan på eget initiativ anmode udstedelsesstaten om at fremsende dommen samt attesten. Den domfældte kan også anmode de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten eller fuldbyrdesstaten om at indlede en procedure for fremsendelse af dommen og attesten i medfør af denne rammeafgørelse. Anmodninger i henhold til dette stykke indebærer ikke, at udstedelsesstaten har pligt til at fremsende dommen samt attesten.

6. I forbindelse med gennemførelsen af denne rammeafgørelse vedtager medlemsstaterne foranstaltninger, som især tager hensyn til formålet at lette den domfældtes sociale rehabilitering, og som lægges til grund, når deres kompetente myndigheder træffer afgørelse om, hvorvidt de skal give deres samtykke til fremsendelse af dommen og attesten i sager, i henhold til stk. 1, litra c).

7. I forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller på et senere tidspunkt kan hver medlemsstat meddele Generalsekretariatet for Rådet, at der i dens forbindelser med andre medlemsstater, som har afgivet samme meddelelse, ikke kræves forudgående samtykke i henhold til stk. 1, litra c), for at fremsende dommen og attesten:

- a) hvis den domfældte bor og vedvarende har haft lovligt opholdssted i fuldbyrdesstaten i mindst fem år og vil bevare permanent opholdstilladelse i denne, og/eller
- b) hvis den domfældte er statsborger i fuldbyrdesstaten i andre tilfælde end de i stk. 1, litra a) og b), nævnte.

I de i litra a) nævnte tilfælde betyder permanent opholdstilladelse, at den pågældende person:

- har ret til permanent ophold i den respektive medlemsstat i overensstemmelse med den nationale lov, der gennemfører fællesskabslovgivning vedtaget på grundlag af artikel 18, 40, 44 og 52 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, eller
- er indehaver af en gyldig opholdstilladelse som fastboende udlænding i den respektive medlemsstat i overensstemmelse med national lovgivning, der gennemfører fællesskabslovgivning vedtaget på grundlag af artikel 63 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, for så vidt angår medlemsstater, som denne fællesskabslovgivning finder anvendelse på, eller i overensstemmelse med national lovgivning, for så vidt angår medlemsstater, som denne fællesskabslovgivning ikke finder anvendelse på.

Artikel 5

Fremsendelse af dommen og attesten

1. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten fremsender dommen eller en bekræftet genpart heraf samt attesten direkte til den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten ved hjælp af ethvert middel, som efterlader et skriftligt spor, og på en sådan måde, at fuldbyrdesstaten kan fastslå ægtheden. Originalen af dommen eller en bekræftet genpart heraf og originalen af attesten sendes til fuldbyrdesstaten, hvis denne kræver det. Alle officielle meddelelser fremsendes også direkte mellem de nævnte kompetente myndigheder.

2. Attesten underskrives og indholdets rigtighed bekræftes af den kompetente myndighed i udstedelsesstaten.
3. Udstedelsesstaten fremsender kun dommen og attesten til én fuldbyrdelsesstat ad gangen.
4. Hvis den kompetente myndighed i udstedelsesstaten ikke har kendskab til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten, foretager den de nødvendige undersøgelser, navnlig gennem kontaktpunkterne i Det Europæiske Retlige Netværk, der blev oprettet ved Rådets fælles aktion 98/428/RIA ⁽⁹⁾ for at indhente oplysning herom fra fuldbyrdelsesstaten.
5. Hvis en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, som modtager en dom samt en attest, ikke har kompetence til at anerkende den og træffe de nødvendige foranstaltninger til at fuldbyrde den, sender den ex officio dommen samt attesten videre til den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten og underretter den kompetente myndighed i udstedelsesstaten herom.

Artikel 6

Høring og meddelelse til den domfældte

1. Med forbehold af stk. 2 fremsendes en dom samt en attest kun til fuldbyrdelsesstaten med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af sanktionen, hvis den domfældte har givet sit samtykke i henhold til udstedelsesstatens lovgivning.
2. Den domfældtes samtykke er ikke påkrævet, når dommen samt attesten fremsendes til:
 - a) den medlemsstat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor
 - b) den medlemsstat, som den domfældte efter strafafsoningen vil blive udvist til på grundlag af en udsendelses- eller udvisningsafgørelse, der indgår i dommen eller i en retslig eller administrativ afgørelse eller i enhver anden foranstaltning truffet som følge af dommen
 - c) den medlemsstat, som den domfældte er flygtet til eller på anden måde vendt tilbage til på grund af den straffesag, der verserer mod vedkommende i udstedelsesstaten, eller efter domfældelse i udstedelsesstaten.
3. I alle de tilfælde, hvor den domfældte fortsat befinder sig i udstedelsesstaten, skal vedkommende have mulighed for at give sin mening til kende mundtligt eller skriftligt. Hvis udstedelsesstaten finder det nødvendigt under hensyn til den domfældtes alder eller fysiske eller mentale tilstand, gives denne lejlighed til vedkommendes repræsentant ifølge loven.

Der tages hensyn til den domfældtes mening, når det beslutes, om dommen samt attesten skal fremsendes. Hvis den pågældende har benyttet sig af muligheden fastsat i dette stykke, skal den domfældtes mening sendes til fuldbyrdelsesstaten, navnlig under hensyn til artikel 4, stk. 4. Hvis den domfældte har tilkendegivet sin mening mundtligt, skal udstedelsesstaten sikre, at denne tilkendegivelse er til rådighed for fuldbyrdelsesstaten i skriftlig form.

4. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten oplyser på et sprog, som den domfældte forstår, denne om, at den har besluttet at fremsende dommen samt attesten, for hvilken der findes en standardmeddelelsesformular i bilag II. Når den domfældte befinder sig i fuldbyrdelsesstaten på det tidspunkt, hvor denne afgørelse træffes, fremsendes denne formular til fuldbyrdelsesstaten, der derefter underretter den domfældte.
5. Stk. 2, litra a), finder ikke anvendelse på Polen som udstedelsesstat og som fuldbyrdelsesstat i tilfælde, hvor dommen er afsagt inden fem år efter den 5. december 2011. Polen kan når som helst meddele Generalsekretariatet for Rådet, at det ikke længere vil benytte sig af denne undtagelse.

⁽⁹⁾ EFT L 191 af 7.7.1998, s. 4.

Artikel 7

Dobbelt strafbarhed

1. Følgende lovovertrædelser som defineret i udstedelsesstatens lovgivning skal, hvis de i udstedelsesstaten kan straffes med frihedsstraf eller en frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, medføre anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af den idømte sanktion på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed:

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- bestikkelse
- svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ⁽¹⁰⁾
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri og forfalskning af euroen
- internetkriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- menneskesmugling
- forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlighandel med hormonpræparater og andet væksthæmmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- handel med stjålne motorkøretøjer
- voldtægt
- forsætlig brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage.

2. Rådet kan til enhver tid, med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet på betingelserne i artikel 39, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Den Europæiske Union, beslutte at tilføje andre kategorier af overtrædelser til listen i stk. 1. Rådet overvejer i lyset af den rapport, som det får forelagt i medfør af denne rammeafgørelses artikel 29, stk. 5, om listen skal udvides eller ændres.

⁽¹⁰⁾ EFT C 316 af 27.11.1995, s. 49.

3. For andre end de i stk. 1 nævnte lovovertrædelser kan fuldbyrdesstaten lade anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen være betinget af, at den vedrører handlinger, som også udgør en overtrædelse efter fuldbyrdesstatens lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af lovovertrædelsen.

4. I forbindelse med eller efter vedtagelsen af denne rammeafgørelse kan en medlemsstat ved hjælp af en erklæring, der meddeles Generalsekretariatet for Rådet, erklære, at den ikke vil anvende stk. 1. En sådan erklæring kan til enhver tid tilbagekaldes. Sådanne erklæringer og tilbagekaldelser af erklæringer offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 8

Anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen

1. Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten anerkender den dom, der er fremsendt i henhold til artikel 4 og efter proceduren i artikel 5, og træffer omgående alle nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelse af sanktionen, medmindre den beslutter at påberåbe sig en af de i artikel 9 nævnte grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse.

2. Hvis sanktionen på grund af sin varighed ikke er forenelig med fuldbyrdesstatens lovgivning, kan den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten kun træffe beslutning om at tilpasse sanktionen i det omfang, sanktionen overstiger den maksimale straf for tilsvarende lovovertrædelser efter denne stats nationale lovgivning. Den tilpassede sanktion må ikke blive mindre end den maksimale straf for tilsvarende lovovertrædelser efter fuldbyrdesstatens nationale lovgivning.

3. Hvis sanktionen på grund af sin art ikke er forenelig med fuldbyrdesstatens lovgivning, kan den kompetente myndighed i denne stat tilpasse sanktionen til den straf eller den foranstaltning, der efter denne stats lovgivning gælder for lignende lovovertrædelser. Denne straf eller foranstaltning skal i videst muligt omfang svare til den sanktion, udstedelsesstaten har idømt, og sanktionen kan derfor ikke konverteres til en bødestraf.

4. Den tilpassede sanktion må ikke skærpe den af udstedelsesstaten idømte sanktion med hensyn til art eller varighed.

Artikel 9

Grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse

1. Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten kan afslå at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen, hvis
 - a) den i artikel 4 omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til dommen og ikke er blevet færdiggjort eller berigtiget inden for en rimelig frist, som den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten har fastsat
 - b) kriterierne i artikel 4, stk. 1, ikke er opfyldt
 - c) fuldbyrdelsen af sanktionen vil stride mod ne bis in idem-princippet
 - d) dommen i et af de i artikel 7, stk. 3, nævnte tilfælde og, når fuldbyrdesstaten har fremsat en erklæring i henhold til artikel 7, stk. 4, i et i artikel 7, stk. 1, nævnt tilfælde, vedrører dommen handlinger, der ikke udgør en lovovertrædelse efter fuldbyrdesstatens lovgivning; for så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel kan fuldbyrdelse af en dom dog ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdesstatens lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme typer regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som udstedelsesstatens lovgivning
 - e) sanktionen ikke kan fuldbyrdes på grund af forældelse i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning
 - f) der i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning foreligger immunitet, der gør det umuligt at fuldbyrde sanktionen
 - g) sanktionen vedrører en person, som i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for dommen
 - h) der på det tidspunkt, hvor den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten modtog dommen, mangler at blive afsonet mindre end seks måneder af sanktionen

- i) at den pågældende ifølge den i artikel 4 omhandlede attest ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen, medmindre det fremgår af attesten, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere proceduremæssige krav i udstedelsesstatens nationale ret
- i) i rette tid:
- enten er blevet indkaldt personligt og derved underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, eller på anden måde faktisk er blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den pågældende retssag på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at han/hun var klar over den berammede retssag
 - og
 - er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen
- eller
- ii) var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen
- eller
- iii) efter at have fået afgørelsen forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter, inkl. nye beviser, bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret:
- udtrykkeligt har erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen
- eller
- ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist
- j) fuldbyrdesstaten, inden der træffes afgørelse i henhold til artikel 12, stk. 1, fremsætter en anmodning i overensstemmelse med artikel 18, stk. 3, og udstedelsesstaten i overensstemmelse med artikel 18, stk. 2, litra g), ikke giver sit samtykke til, at den pågældende person retsforfølges, dømmes eller på anden måde berøves friheden i fuldbyrdesstaten for en anden lovovertrædelse, der er begået før den overtrædelse, der ligger til grund for vedkommendes overførelse
- k) den idømte sanktion omfatter psykiatrisk behandling eller lægebehandling eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, der uanset artikel 8, stk. 3, ikke kan fuldbyrdes af fuldbyrdesstaten i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats retssystem eller sundhedssystem
- l) dommen vedrører en strafbar handling, som i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning betragtes som begået helt eller for en stor eller væsentlig dels vedkommende på denne stats territorium eller på et sted, der ligestilles hermed.

2. Beslutninger i henhold til stk. 1, litra l), vedrørende lovovertrædelser, der delvis er begået på fuldbyrdesstatens territorium eller på et sted, der ligestilles hermed, træffes af de kompetente myndigheder, under ekstraordinære omstændigheder og efter en konkret vurdering, idet der tages hensyn til sagens særlige omstændigheder, bl.a. om en stor eller væsentlig del af den pågældende lovovertrædelse har fundet sted i udstedelsesstaten.

3. I de i stk. 1, litra a), b), c), i), k) og l), nævnte tilfælde hører den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten den kompetente myndighed i udstedelsesstaten på en hvilken som helst relevant måde, inden den beslutter ikke at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen, og anmoder den om nødvendigt om straks at meddele de nødvendige supplerende oplysninger.

Artikel 10

Delvis anerkendelse og fuldbyrdelse

1. Hvis den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten kan overveje delvis anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen, kan den, inden den beslutter at afvise fuldstændig anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen, eventuelt høre den kompetente myndighed i udstedelsesstaten med henblik på at opnå enighed, jf. stk. 2.

2. De kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten kan efter en konkret vurdering give deres tilslutning til delvis anerkendelse og håndhævelse af en sanktion i overensstemmelse med de betingelser, de har fastsat, forudsat at en sådan anerkendelse og fuldbyrdelse ikke medfører en forlængelse af sanktionens varighed. Foreligger der ikke en sådan tilslutning, tilbagekaldes attesten.

Artikel 11

Udsættelse af anerkendelsen af dommen

Anerkendelsen af dommen kan udsættes i fuldbyrdesstaten, hvis den i artikel 4 omhandlede attest er ufuldstændig eller klart ikke svarer til dommen, indtil attesten er blevet færdiggjort eller berigtiget inden for en rimelig frist, der fastsættes af fuldbyrdesstaten.

Artikel 12

Afgørelse om fuldbyrdelse af sanktionen og frister

1. Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten træffer snarest muligt afgørelse om, hvorvidt dommen skal anerkendes, og sanktionen fuldbyrdes, og underretter udstedelsesstaten herom, herunder om enhver afgørelse om at tilpasse sanktionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2 og 3.
2. Medmindre der foreligger en grund til udsættelse i henhold til artikel 11 eller artikel 23, stk. 3, træffes den endelige afgørelse om anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen senest 90 dage efter modtagelsen af dommen og attesten.
3. Hvis det under ekstraordinære omstændigheder ikke er muligt for den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten at overholde fristen i stk. 2, underretter den straks den kompetente myndighed i udstedelsesstaten på en hvilken som helst måde om grundene til forsinkelsen og om, hvor lang tid der skønnes nødvendig, før den endelige afgørelse kan træffes.

Artikel 13

Tilbagekaldelse af attesten

Så længe fuldbyrdelsen af sanktionen i fuldbyrdesstaten ikke er påbegyndt, kan udstedelsesstaten tilbagekalde attesten fra denne stat med en angivelse af grundene hertil. Hvis attesten tilbagekaldes, må fuldbyrdesstaten ikke længere fuldbyrde sanktionen.

Artikel 14

Foreløbig anholdelse

Hvis den domfældte befinder sig i fuldbyrdesstaten, og hvor dommen og attesten endnu ikke er ankommet, eller hvor afgørelsen om at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen endnu ikke er truffet, kan fuldbyrdesstaten efter anmodning fra udstedelsesstaten anholde den domfældte eller træffe enhver anden foranstaltning for at sikre, at den domfældte forbliver på dens område, indtil der foreligger en afgørelse om at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen. Varigheden af sanktionen må ikke forlænges som følge af en periode i varetægt i medfør af denne bestemmelse.

Artikel 15

Overførelse af domfældte

1. Hvis den domfældte befinder sig i udstedelsesstaten, overføres vedkommende til fuldbyrdesstaten på et tidspunkt, der aftales mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten, og senest 30 dage efter, at fuldbyrdesstatens endelige afgørelse om at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen er truffet.

2. Hvis det af uforudsete grunde ikke er muligt at overføre den domfældte inden for den i stk. 1 fastsatte frist, kontakter de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdsstaten straks hinanden. Overførelsen finder sted, så snart disse grunde ikke længere foreligger. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underretter straks den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten herom, og de aftaler en ny dato for overførelsen. I så fald finder overførelsen sted senest ti dage efter den således aftalte nye dato.

Artikel 16

Transit

1. Hver enkelt medlemsstat tillader i overensstemmelse med sin lovgivning transit gennem sit område af en domfældt, der skal overføres til fuldbyrdsstaten, forudsat at udstedelsesstaten har sendt den en kopi af attesten i artikel 4 sammen med transitanmodningen. Transitanmodningen og attesten kan fremsendes på en hvilken som helst måde, der kan efterlade et skriftligt spor. Udstedelsesstaten forelægger på anmodning fra den medlemsstat, der giver transittilladelsen, en oversættelse af attesten til et af de sprog, som anføres i anmodningen, og som den medlemsstat, der er blevet anmodet om at tillade transit, accepterer.

2. Når den medlemsstat, der anmodes om at tillade transit, modtager en anmodning herom, underretter den udstedelsesstaten, hvis den ikke kan garantere, at den domfældte ikke vil blive retsforfulgt eller, bortset fra hvad der er fastsat i stk. 1, tilbageholdt eller på anden måde udsat for en begrænsning af sin frihed på den anmodede medlemsstats territorium på grund af en lovovertrædelse eller en sanktion, som er henholdsvis begået eller idømt forud for vedkommendes afrejse fra udstedelsesstatens territorium. I så fald kan udstedelsesstaten trække sin anmodning tilbage.

3. Afgørelsen fra den medlemsstat, der anmodes om at tillade transit, skal træffes uden unødigt ophold og senest én uge efter, at transitmedlemsstaten har modtaget anmodningen, fremsendes på samme måde. En sådan afgørelse kan udsættes, indtil oversættelsen er fremsendt til transitmedlemsstaten, hvis en sådan afgørelse kræves i henhold til stk. 1.

4. Den medlemsstat, der anmodes om at tillade transit, kan kun tilbageholde den domfældte i den tid, transitten gennem dens område varer.

5. Der kræves ikke nogen transitanmodning i forbindelse med flyrejser uden planlagt mellemlanding. Finder der imidlertid en uforudset landing sted, giver udstedelsesstaten de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for 72 timer.

Artikel 17

Lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen

1. Fuldbyrdsstatens lovgivning finder anvendelse på fuldbyrdelsen af en sanktion. Det tilkommer fuldbyrdsstatens myndigheder at træffe afgørelse om fuldbyrdsprocedurerne og fastlægge alle foranstaltninger i forbindelse hermed, herunder grundene til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse, jf. dog stk. 2 og 3.

2. Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten fratrækker hele den del af frihedsberøvelsen, som allerede er afsonet i forbindelse med den sanktion, for hvilken dommen er afsagt, i den samlede varighed af den frihedsberøvelse, der skal afsones.

3. Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten underretter efter anmodning den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om relevante bestemmelser vedrørende mulighederne for tidlig løsladelse eller prøveløsladelse. Udstedelsesstaten kan erklære sig enig i anvendelsen af sådanne bestemmelser eller tilbagekalde attesten.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at der ved alle afgørelser om tidlig løsladelse eller prøveløsladelse kan tages hensyn til de bestemmelser i national lovgivning angivet af udstedelsesstaten, hvorefter personen har ret til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse på et bestemt tidspunkt.

Artikel 18

Specialitetsregel

1. En person, der er overført til fuldbyrdesstaten i medfør af denne rammeafgørelse, kan ikke retsforfølges, idømmes en sanktion eller på anden måde berøves sin frihed for andre inden overførelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overført, jf. dog stk. 2.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse i følgende tilfælde:

- a) hvis den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade fuldbyrdesstatens område ikke har gjort dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til denne medlemsstats territorium efter at have forladt det
- b) hvis lovovertrædelserne ikke kan straffes med en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning
- c) hvis retsforfølgningen ikke medfører anvendelse af en foranstaltning, der begrænser den pågældendes personlige frihed
- d) hvis den domfældte vil blive idømt en straf eller en foranstaltning, der ikke indebærer frihedsberøvelse, herunder en bødestraf eller en anden foranstaltning, der måtte træde i stedet for denne, også selv om denne straf eller foranstaltning begrænser den pågældendes personlige frihed
- e) hvis den domfældte har givet sit samtykke til overførelsen
- f) hvis den domfældte efter overførelsen udtrykkeligt har givet afkald på anvendelse af specialitetsreglen for specifikke lovovertrædelser, der er begået inden overførelsen. Afkaldet skal afgives til de kompetente judicielle myndigheder i fuldbyrdesstaten og føres til protokols i overensstemmelse med denne stats nationale lovgivning. Afkaldet skal indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet det frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne. Med henblik herpå har den pågældende ret til juridisk bistand
- g) i andre tilfælde end dem, der er nævnt i litra a)-f), hvis udstedelsesstaten giver sit samtykke i henhold til stk. 3.

3. Anmodningen om samtykke skal indgives til den kompetente myndighed i udstedelsesstaten med de oplysninger, der er nævnt i artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584/RIA, og være ledsaget af en oversættelse som anført i nævnte rammeafgørelses artikel 8, stk. 2. Samtykke skal gives, når der er pligt til overgivelse af personen i henhold til nævnte rammeafgørelse. Afgørelsen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen. Fuldbyrdesstaten skal i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 5 i nævnte rammeafgørelse, give de deri fastsatte garantier.

Artikel 19

Amnesti, benådning, fornyet prøvelse

1. Amnesti eller benådning kan indrømmes af både udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten.
2. Kun udstedelsesstaten kan tage stilling til en anmodning om fornyet prøvelse af dommen, der pålægger den sanktion, der skal fuldbyrdes i henhold til denne rammeafgørelse.

Artikel 20

Underretning fra udstedelsesstaten

1. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underretter straks den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten om enhver afgørelse eller foranstaltning, der medfører, at sanktionen med omgående virkning eller inden for en bestemt frist ikke længere er eksigibel.

2. Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten indstiller fuldbyrdelsen af sanktionen, så snart den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underretter den om den i stk. 1 omhandlede afgørelse eller foranstaltning.

Artikel 21

Underretning fra fuldbyrdesstaten

Den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten underretter straks den kompetente myndighed i udstedelsesstaten på en hvilken som helst måde, der efterlader et skriftligt spor,

- a) om, at dommen og attesten er blevet fremsendt til den kompetente myndighed, der er ansvarlig for dens fuldbyrdelse i overensstemmelse med artikel 5, stk. 5
- b) om, at det i praksis viser sig umuligt at fuldbyrde sanktionen, fordi den domfældte efter fremsendelse af dommen og attesten til fuldbyrdesstaten ikke kan spores på fuldbyrdesstatens område, idet fuldbyrdesstaten i så tilfælde ikke har pligt til at fuldbyrde sanktionen
- c) om den endelige afgørelse om at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen og afgørelsens dato
- d) om enhver afgørelse om at afslå at anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 9 og om begrundelsen for afgørelsen
- e) om enhver afgørelse om at tilpasse sanktionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2 eller 3, og om begrundelsen for afgørelsen
- f) om enhver afgørelse om ikke at fuldbyrde sanktionen af de i artikel 19, stk. 1, anførte grunde, og om begrundelsen for afgørelsen
- g) om tidspunktet for prøveløsladelsens begyndelse og afslutning, hvis dette er angivet i attesten fra udstedelsesstaten
- h) om den domfældtes undvigelse fra varetægt
- i) om fuldbyrdelsen af sanktionen, så snart den er afsluttet.

Artikel 22

Følgerne af overførelse af den domfældte

1. Udstedelsesstaten må ikke fortsætte sanktionen, når fuldbyrdelsen i fuldbyrdesstaten er påbegyndt, jf. dog stk. 2.
2. Retten til at fuldbyrde sanktionen overgår på ny til udstedelsesstaten, hvis fuldbyrdesstaten underretter den om, at sanktionen delvis ikke er blevet fuldbyrdet, i medfør af artikel 21, litra h).

Artikel 23

Sprog

1. Attesten oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i fuldbyrdesstaten. En medlemsstat kan i forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller senere, ved indgivelse af en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet, meddele, at den accepterer en oversættelse til et eller flere af EU-institutionernes andre officielle sprog.
2. Der kræves ingen oversættelse af dommen, jf. dog stk. 3.
3. Enhver medlemsstat kan, når denne rammeafgørelse er vedtaget eller på et senere tidspunkt, i en erklæring, der deponeres i Generalsekretariatet for Rådet, tilkendegive, at den som fuldbyrdesstat straks efter modtagelsen af dommen og attesten, og hvis den finder attestens indhold utilstrækkeligt til at træffe beslutning om sanktionens fuldbyrdelse, eventuelt vil anmode om, at dommen eller væsentlige dele heraf ledsages af en oversættelse til fuldbyrdesstatens officielle sprog eller et eller flere af EU-institutionernes andre officielle sprog. Anmodningen fremsættes om nødvendigt efter høring, hvis det er relevant, mellem de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten og fuldbyrdesstaten med henblik på at angive de væsentlige dele af de domme, der skal oversættes.

Afgørelsen om anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen kan udsættes, indtil udstedelsesstaten har fremsendt oversættelsen til fuldbyrdelsesstaten, eller, hvis fuldbyrdelsesstaten beslutter selv at lade dommen oversætte for egen regning, indtil oversættelsen foreligger.

Artikel 24

Omkostninger

Omkostninger i forbindelse med anvendelsen af denne rammeafgørelse, bortset fra omkostningerne ved den domfældtes overførelse til fuldbyrdelsesstaten og omkostninger, der opstår udelukkende på udstedelsesstatens territorium, afholdes af udstedelsesstaten.

Artikel 25

Fuldbyrdelse af sanktioner i medfør af en europæisk arrestordre

Med forbehold af rammeafgørelse 2002/584/RIA finder bestemmelserne i denne rammeafgørelse, i det omfang de er forenelige med bestemmelserne i rammeafgørelse 2002/584/RIA, anvendelse mutatis mutandis på fuldbyrdelse af sanktioner i tilfælde, hvor en medlemsstat påtager sig at fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 4, nr. 6, i nævnte rammeafgørelse, eller i tilfælde, hvor den i henhold til artikel 5, nr. 3, i nævnte rammeafgørelse har betinget sig, at den pågældende overføres til den pågældende medlemsstat for dér at afsone sanktionen med henblik på at undgå, at den pågældende person går fri for straf.

KAPITEL III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 26

Forbindelse med andre aftaler og ordninger

1. Denne rammeafgørelse træder fra den 5. december 2011 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i følgende konventioner, der finder anvendelse på forholdet mellem medlemsstaterne, uden at dette berører disse bestemmelsers anvendelse mellem medlemsstaterne og tredjelande og anvendelsen af overgangsbestemmelsen i overensstemmelse med artikel 28:

- Den europæiske konvention om overførelse af domfældte af 21. marts 1983 og tillægsprotokollen hertil af 18. december 1997
- Den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkning af 28. maj 1970
- Afsnit III, kapitel 5, i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser
- Konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om gennemførelse af udenlandske afgørelser på det strafferetlige område af 13. november 1991.

2. Medlemsstaterne kan fortsat anvende de bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der gælder efter den 27. november 2008, for så vidt disse giver mulighed for at udvide eller udbygge denne rammeafgørelses og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for fuldbyrdelse af sanktioner.

3. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger efter den 5. december 2008, hvis disse aftaler eller ordninger giver mulighed for at udvide eller udbygge denne rammeafgørelses bestemmelser og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for fuldbyrdelse af sanktioner.

4. Senest den 5. marts 2009 meddeler medlemsstaterne Rådet og Kommissionen, hvilke eksisterende aftaler og ordninger som omhandlet i stk. 2 de fortsat ønsker at anvende. Medlemsstaterne underretter også Rådet og Kommissionen om nye aftaler eller ordninger efter stk. 3 senest tre måneder efter indgåelsen af disse.

*Artikel 27***Territorial anvendelse**

Denne rammeafgørelse finder anvendelse på Gibraltar.

*Artikel 28***Overgangsbestemmelse**

1. Anmodninger, der modtages inden den 5. december 2011, skal fortsat være omfattet af eksisterende retsakter om overførelse af domfældte. Anmodninger, der modtages efter nævnte dato, vil være omfattet af de regler, som medlemsstaterne har vedtaget i henhold til denne rammeafgørelse.

2. Enhver medlemsstat kan dog i forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse fremsætte en erklæring om, at den i tilfælde, hvor den endelige dom er afsagt før den deri angivne dato, som udstedelses- og fuldbyrdsstat fortsat vil anvende de eksisterende retsakter om overførelse af domfældte, der gælder inden den 5. december 2011. Fremsættes en sådan erklæring, finder de nævnte retsakter anvendelse i disse tilfælde i forhold til alle andre medlemsstater, uanset om de har fremsat den samme erklæring. Den pågældende dato må ikke ligge senere end den 5. december 2011. Nævnte erklæring offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Den kan til enhver tid tilbagekaldes.

*Artikel 29***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme denne rammeafgørelses bestemmelser senest den 5. december 2011.

2. Medlemsstaterne meddeler Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen teksten til de retsforskrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret. På baggrund af en rapport udarbejdet af Kommissionen på grundlag af disse oplysninger undersøger Rådet inden den 5. december 2012, om medlemsstaterne har efterkommet denne rammeafgørelses bestemmelser.

3. Generalsekretariatet for Rådet underretter medlemsstaterne og Kommissionen om de notifikationer eller meddelelser, der er fremsat i medfør af artikel 4, stk. 7, og artikel 23, stk. 1 eller 3.

4. Med forbehold af artikel 35, stk. 7 i traktaten om Den Europæiske Union, underretter en medlemsstat, der har oplevet gentagne vanskeligheder i forbindelse med anvendelsen af artikel 25 i denne rammeafgørelse, som ikke er blevet løst under bilaterale høringer, Rådet og Kommissionen om sine vanskeligheder. Kommissionen udarbejder på grundlag af disse oplysninger og eventuelle andre oplysninger, som den råder over, en rapport, der ledsages af eventuelle initiativer, den måtte anse for hensigtsmæssige med henblik på at løse disse vanskeligheder.

5. Senest den 5. december 2013 udarbejder Kommissionen på grundlag af de modtagne oplysninger en rapport, der ledsages af de initiativer, den måtte anse for hensigtsmæssige. Rådet tager navnlig artikel 25 op til revision på grundlag af eventuelle rapporter fra Kommissionen og eventuelle initiativer og overvejer, om den skal erstattes af mere specifikke bestemmelser.

*Artikel 30***Ikrafttræden**

Denne rammeafgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

BILAG II

OVERFØRELSESATTEST

ATTEST

omhandlet i artikel 4 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union ⁽¹⁾ [.....]

- a) * Udstedelsesstat:
- * Fuldbyrdsstat:
-

- b) Den domstol, der har afsagt den dom, som pålægger sanktionen, og som er blevet endelig:
- Officiel betegnelse:
- Dommen blev afsagt den (angiv dato: dd-mm-åååå):
- Dommen blev endelig den (angiv dato: dd-mm-åååå):
- Dommens sagsnummer (hvis et sådant findes):

- c) Oplysninger om den myndighed, der kan kontaktes om ethvert spørgsmål vedrørende attesten:
1. Myndighedens art: Sæt kryds ud for den relevante rubrik:
- ☐ Central myndighed:
- ☐ Domstol:
- ☐ Anden myndighed:
2. Nærmere oplysninger om den myndighed, der er anført under punkt c), 1:
- Officiel betegnelse:
- Adresse:
- Tlf. (landekode) (lokalt områdenummer):
- Fax (landekode) (lokalt områdenummer):
- E-mail (hvis en sådan findes):
3. Sprog, hvorpå der kan kommunikeres med myndigheden:
4. Nærmere oplysninger vedrørende den (de) person(er), der skal kontaktes for yderligere oplysninger med henblik på fuldbyrdelse af dommen eller med henblik på at aftale nærmere vilkår for overførelsen (navn, titel/stilling, tlf., fax, e-mail), hvis forskellig fra punkt 2:
-
- [.....]

- d) Oplysninger om den domfældte, der er idømt sanktionen:
- Navn:
- Fornavn(e):
- Evt. fødenavn:
- Evt. kaldenavn:

⁽¹⁾ Attesten skal udfærdiges på eller oversættes til et af fuldbyrdsstatens officielle sprog eller et hvilket som helst andet sprog, som fuldbyrdsstaten accepterer.

Køn:

Nationalitet:

Personnummer eller socialsikringsnummer (hvis et sådant findes):

Fødselsdato:

Fødested:

Sidst kendte adresser/bopæle:

Sprog, som vedkommende forstår (hvis dette vides):

Den domfældte befinder sig:

☐ i udstedelsesstaten og skal overføres til fuldbyrdelsesstaten

☐ i fuldbyrdelsesstaten, og fuldbyrdelsen skal finde sted i denne stat.

Yderligere oplysninger, som skal meddeles, hvis de findes og er relevante:

1. Foto og fingeraftryk af personen og/eller nærmere oplysninger om den person, der skal kontaktes for at opnå sådanne oplysninger:

2. Type og nummer for den domfældtes identitetskort eller pas:

3. Type og nummer for den domfældtes opholdstilladelse:

4. Andre relevante oplysninger om den domfældtes familie samt sociale eller erhvervmæssige tilknytning til fuldbyrdelsesstaten:

[.....]

- e) Anmodning om foreløbig anholdelse fra udstedelsesstaten (hvis den domfældte befinder sig i fuldbyrdelsesstaten):
- ☐ Udstedelsesstaten anmoder fuldbyrdelsesstaten om at arrestere den domfældte eller at træffe enhver anden foranstaltning for at sikre, at den domfældte forbliver på fuldbyrdelsesstatens område, indtil der er truffet en afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af sanktionen.
- ☐ Udstedelsesstaten har allerede anmodet fuldbyrdelsesstaten om at arrestere den domfældte eller at træffe enhver anden foranstaltning for at sikre, at den domfældte forbliver på fuldbyrdelsesstatens område, indtil der er truffet en afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af sanktionen. Anfør venligst navnet på den myndighed i fuldbyrdelsesstaten, der har truffet afgørelsen om anmodningen om at arrestere den domfældte (hvis det er relevant og findes):
- [.....]

- f) Forbindelse til eventuel tidligere europæisk arrestordre:
- ☐ Der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, og fuldbyrdelsesstaten forpligter sig til at fuldbyrde denne straf eller denne anden foranstaltning (artikel 4, nr. 6, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre).
- Dato for udstedelsen af den europæiske arrestordre og sagsnummer, hvis et sådant findes:
- Navn på den myndighed, der har udstedt den europæiske arrestordre:
- Dato for afgørelsen om fuldbyrdelse og sagsnummer, hvis et sådant findes:

Navn på den myndighed, der har truffet afgørelsen om fuldbyrdelse af sanktionen:

.....

- ☐ Der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på retsforfølgning af en person, der er statsborger i eller bosat i fuldbyrdesstaten, og fuldbyrdesstaten har overgivet denne person på betingelse af, at vedkommende igen skal overføres til fuldbyrdesstaten for dér at afsone den frihedsstraf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, han er blevet idømt i den udstedende medlemsstat (artikel 5, nr. 3, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre).

Dato for afgørelsen om at overgive den pågældende person:

Navn på den myndighed, der har truffet afgørelsen om overgivelse:

Sagsnummeret på afgørelsen, hvis et sådant findes:

Dato for overgivelse af personen, hvis en sådan findes:

- g) Begrundelse for fremsendelsen af dommen og attesten (såfremt De har udfyldt rubrik f), er det ikke nødvendigt at udfylde denne rubrik:

Dommen og attesten fremsendes til fuldbyrdesstaten, fordi udstedelsesmyndigheden er overbevist om, at fuldbyrdesstatens fuldbyrdelse af sanktionen vil tjene det formål at lette den domfældtes sociale rehabilitering og:

- ☐ a) Fuldbyrdesstaten er den stat, hvor den domfældte er statsborger, og hvor vedkommende bor.
- ☐ b) Fuldbyrdesstaten er den stat, hvor den domfældte er statsborger, og som vedkommende efter strafafsoningen vil blive udvist til på grundlag af en udsendelses- eller udvisningsafgørelse, der indgår i dommen eller i en retslig eller administrativ afgørelse eller i enhver anden foranstaltning truffet som følge af dommen. Hvis udsendelses- eller udvisningsafgørelsen ikke indgår i dommen, bedes De angive navnet på den myndighed, der har udstedt afgørelsen, udstedelsesdatoen og sagsnummeret, hvis et sådant findes:
- ☐ c) Fuldbyrdesstaten er en anden stat end den i litra a) eller b) omhandlede, hvis kompetente myndighed giver sit samtykke til fremsendelse af dommen og attesten til denne stat.
- ☐ d) Fuldbyrdesstaten har afgivet meddelelse i henhold til rammeafgørelsens artikel 4, stk. 7, og
- ☐ det er bekræftet, at domfældte, så vidt det er den kompetente myndighed i udstedelsesstaten bekendt, bor og vedvarende har haft lovligt ophold i mindst fem år i fuldbyrdesstaten og vil bevare permanent opholdstilladelse i den pågældende stat, eller
- ☐ det bekræftes, at den domfældte er statsborger i fuldbyrdesstaten.

- h) Dom, som pålægger sanktionen:

1. Dommen vedrører i alt lovovertrædelser.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og beskrivelse af de omstændigheder, under hvilke lovovertrædelser(erne) er begået, herunder tid og sted, samt arten af den domfældtes deltagelse heri:

.....

.....

.....

.....

Karakter og retlig beskrivelse af lovovertrædelser(erne) samt den relevante lovgivning, på grundlag af hvilken dommen er afsagt:

.....

.....

.....

2. Såfremt den (de) under punkt 1, litra h), anførte lovovertrædelse(r) som defineret i udstedelsesstatens lovgivning udgør en eller flere af følgende lovovertrædelser, der i udstedelsesstaten straffes med frihedsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, bekræftes dette ved at sætte kryds ud for det relevante:

- ☐ deltagelse i en kriminel organisation
- ☐ terrorisme
- ☐ menneskehandel
- ☐ seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ☐ ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ☐ ulovlig handel med våben, ammunition og eksplosive stoffer
- ☐ bestikkelse,
- ☐ svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- ☐ hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- ☐ falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- ☐ internetkriminalitet
- ☐ miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- ☐ menneskesmugling
- ☐ forsætligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ☐ ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- ☐ bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- ☐ racisme og fremmedhad
- ☐ organiseret eller væbnet tyveri
- ☐ ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- ☐ bedrageri
- ☐ afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- ☐ efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- ☐ forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- ☐ forfalskning af betalingsmidler
- ☐ ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ☐ ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- ☐ ulovlig handel med stjalne motorkøretøjer
- ☐ voldtægt
- ☐ forsætlig brandstiftelse
- ☐ strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- ☐ skibs- eller flykapring
- ☐ sabotage.

3. Detaljeret beskrivelse af den (de) begåede lovovertrædelse(r), såfremt den (de) under punkt 1 anførte lovovertrædelse(r) ikke falder ind under punkt 2, eller såfremt dommen og attesten fremsendes til den medlemsstat, der har tilkendegivet, at den vil kontrollere dobbelt strafbarhed (artikel 7, stk. 4, i rammeafgørelsen):

.....
.....
.....

i) Oplysninger vedrørende dommen, der pålægger sanktionen:

1. Det angives, om den pågældende selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen:

1. ☐ Ja, den pågældende var selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.
2. ☐ Nej, den pågældende var ikke selv til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.

3. Bekræft i benægtende fald en af følgende muligheder:

- ☐ 3.1a. den pågældende er blevet indkaldt personligt den (dag/måned/år) og er dermed blevet underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.

ELLER

- ☐ 3.1b. den pågældende er ikke blevet indkaldt personligt, men er faktisk på anden vis blevet officielt underrettet om det fastsatte tidspunkt og sted for den retssag, der førte til afgørelsen, på en sådan måde, at det entydigt fremgår, at vedkommende var klar over den berammede retssag og er blevet underrettet om, at der kan afsiges en afgørelse, selv om han/hun ikke er til stede under retssagen.

ELLER

- ☐ 3.2. den pågældende var klar over den berammede retssag og havde givet et mandat til en juridisk rådgiver, der var udnævnt enten af den pågældende person eller af staten til at forsvare ham/hende under retssagen, og var faktisk repræsenteret af denne rådgiver under retssagen.

ELLER

- ☐ 3.3. den pågældende har fået afgørelsen forkyndt den (dag/måned/år) og er udtrykkeligt blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen har ret til at deltage, og som giver mulighed for, at sagens realiteter inkl. nye beviser bliver taget op igen, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse bliver ændret, og

- ☐ den pågældende har udtrykkeligt erklæret, at han/hun ikke anfægter afgørelsen

ELLER

- ☐ den pågældende har ikke anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist

4. Anfør venligst for det felt i punkt 3.1b, 3.2 eller 3.3, hvor der er sat kryds, om den relevante betingelse er blevet opfyldt:

.....

.....

2. Oplysninger vedrørende sanktionens varighed:

2.1. Sanktionens samlede varighed (i dage):

2.2. Den frihedsberøvelsesperiode, som allerede er afsonet i forbindelse med den sanktion, med hensyn til hvilken dommen er afsagt (i dage):

..... fra og med den (angiv den dato, hvor beregningen blev foretaget: dd-mm-åååå)

2.3. Antal dage, der skal fratrækkes den samlede varighed af sanktionen af andre grunde end de i punkt 2.2 anførte (såsom amnestier, benådninger eller lempelser mv., som allerede er indrømmet i forbindelse med sanktionen): fra og med den (angiv den dato, hvor beregningen blev foretaget: dd-mm-åååå)

2.4. Dato for udløbet af sanktionen i udstedelsesstaten:

- ☐ ikke relevant, eftersom personen i øjeblikket ikke er frihedsberøvet
- ☐ personen er i øjeblikket frihedsberøvet, og sanktionen forventes i henhold til udstedelsesstatens lovgivning at være fuldt afsonet den (angiv dato: dd-mm-åååå) (?):

3. Sanktionens art:

- ☐ frihedsstraf
- ☐ foranstaltning, der indebærer frihedsberøvelse (præciseres):

.....

(?) Angiv venligst datoen for, hvornår sanktionen ville være fuldt afsonet (uden hensyntagen til mulighederne for enhver form for førtidig løsladelse og/eller prøveløsladelse), hvis den domfældte forblev i udstedelsesstaten.

j) Oplysninger vedrørende tidlig løsladelse eller prøveløsladelse:

1. Efter udstedelsesstatens lovgivning har den domfældte ret til at blive tidligt løsladt eller prøveløsladt efter at have afsonet:

- ☐ halvdelen af sanktionen
☐ to tredjedele af sanktionen
☐ en anden del af sanktionen (præciseres):

2. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten begærer oplysninger om:

- ☐ gældende bestemmelser i fuldbyrdelsesstatens lovgivning vedrørende tidlig løsladelse eller prøveløsladelse af den domfældte
☐ begyndelsen og afslutningen af perioden for førtidig løsladelse eller prøveløsladelse.

[.....]

k) Den domfældtes mening:

1. ☐ Den domfældte kunne ikke høres, da vedkommende allerede befinder sig i fuldbyrdelsesstaten

2. ☐ Den domfældte befinder sig i udstedelsesstaten, og:

- a) ☐ den domfældte har begæret fremsendelse af dommen og attesten
☐ den domfældte har givet sit samtykke til fremsendelse af dommen og attesten
☐ den domfældte har ikke givet sit samtykke til fremsendelse af dommen og attesten (angiv den domfældtes begrundelse):

.....

- b) ☐ Den domfældtes mening er vedlagt.

- ☐ Den domfældtes mening er allerede blevet fremsendt til fuldbyrdelsesstaten den (angiv dato: dd-mm-åååå):

[.....]

l) Andre forhold af relevans for sagen (fakultative oplysninger)

.....

[.....]

m) Afsluttende oplysninger

Teksten til dommen(e) er vedlagt attesten ⁽³⁾.

Underskrift fra den myndighed, der har udstedt attesten, og/eller fra dennes repræsentant, der bekræfter, at attestens indhold er korrekt

.....

Navn:

Funktion (titel/stilling):

Dato:

Officielt stempel (hvis et sådant findes)

⁽³⁾ Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten skal vedlægge alle domme vedrørende sagen, som er nødvendige for at have alle oplysninger om den endelige sanktion, der skal fuldbyrdes. Eventuelle foreliggende oversættelser af dommen(e) kan også vedlægges.

BILAG III

MEDDELELSE TIL DEN DOMFÆLDTE

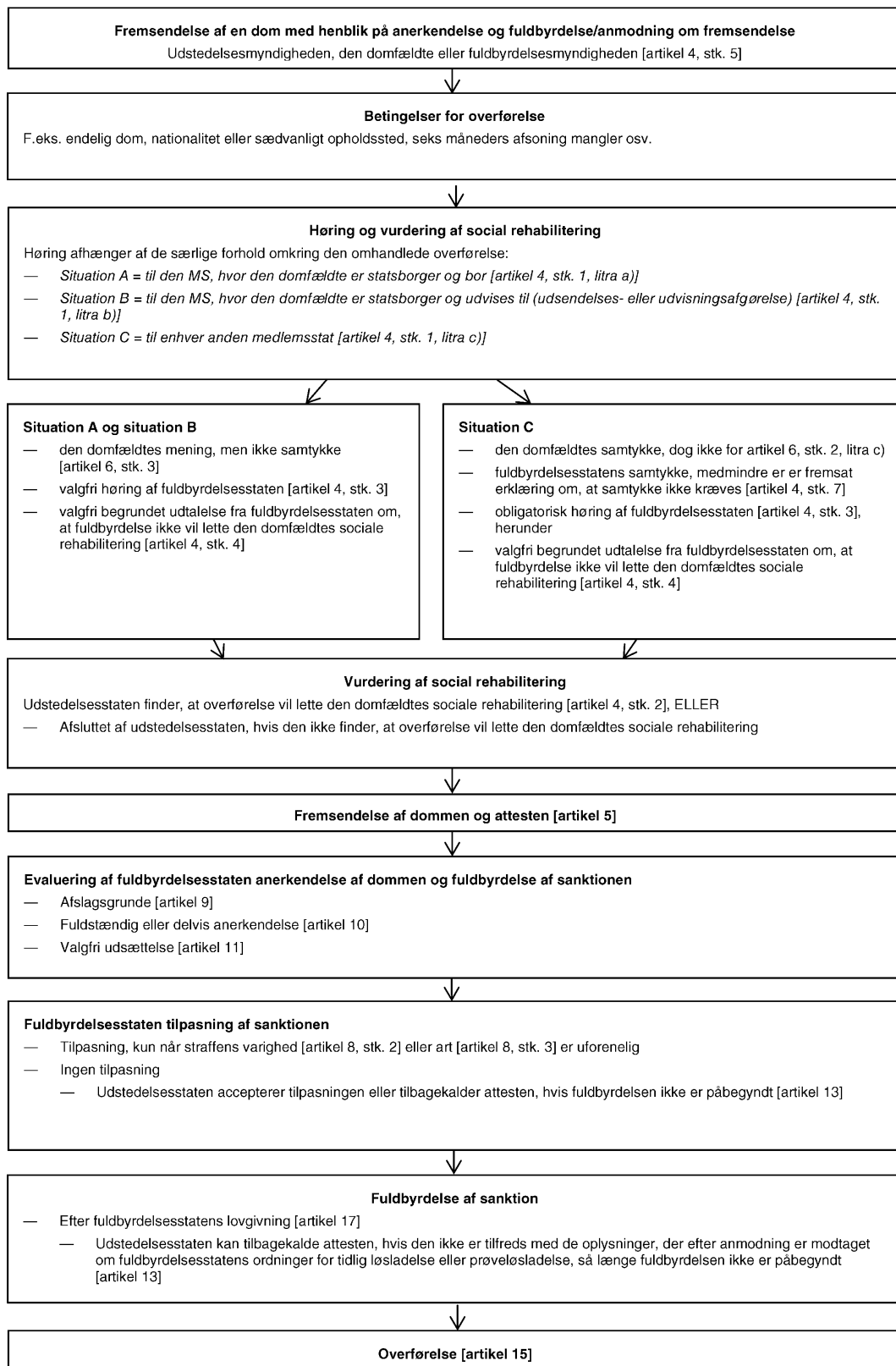
Det meddeles herved, at ... (den kompetente myndighed i udstedelsesstaten) har besluttet at fremsende dommen afsagt af ... (den kompetente ret i udstedelsesstaten) dateret den ... datoen for dommen) ... (sagsnummeret, hvis et sådant findes) til ... (fuldbyrdsstaten) med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af den idømte sanktion i overensstemmelse med den nationale lovgivning til gennemførelse af Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union.

Sanktionen fuldbyrdes i henhold til lovgivningen i ... (fuldbyrdsstaten). Det tilkommer denne stats myndigheder at træffe afgørelse om fuldbyrdsprocedurerne og fastlægge alle foranstaltninger i forbindelse hermed, herunder grundene til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse.

Den kompetente myndighed i ... (fuldbyrdsstaten) skal trække hele den del af frihedsberøvelsen, som allerede er afsonet i forbindelse med sanktionen, fra den samlede varighed af den frihedsberøvelsesperiode, der skal afsones. Den kompetente myndighed i ... (fuldbyrdsstaten) kan kun tilpasse sanktionen, hvis dennes varighed eller art er uforenelig med lovgivningen i den pågældende stat. Den tilpassede sanktion må ikke skærpe den sanktion, der er pålagt i ... (udstedelsesstaten) for så vidt angår dens art eller varighed.

BILAG IV

FLOWDIAGRAM OVER RAMMEAFGØRELSE 2008/909/RIA

BILAG V

INFORMATIONSKILDER

- Oplysninger fra Rådet om rammeafgørelse 2008/909/RIA:
<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9618-2014-REV-1/en/pdf>
- Oplysninger fra Det Europæiske Retlige Netværk på det strafferetlige område: fortegnelse over kompetente myndigheder, status over gennemførelsen og erklæringer fremsat af medlemsstaterne vedrørende rammeafgørelse 2008/909/RIA
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>
- Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelse 2008/909/RIA, 2008/947/RIA og 2009/829/RIA om gensidig anerkendelse af retsafgørelser om frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger, om afgørelser om prøvetid og alternative sanktioner og om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling (COM(2014) 57 final af 5.2.2014).
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libdocumentproperties.aspx?Id=1222>
- Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene — Tabeller om status og erklæringer, der ledsager dokumentet: »Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelse 2008/909/RIA, 2008/947/RIA og 2009/829/RIA om gensidig anerkendelse af retsafgørelser om frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger, om afgørelser om prøvetid og alternative sanktioner og om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling — bilag til rapporten« (SWD(2014) 34 final af 5.2.2014).
- Rapporter og anbefalinger fra EuroPris« ekspertgrupper om rammeafgørelse 2008/909/RIA, herunder EuroPris' »Resource Book on the Transfer of Prisoners«
<http://www.euopris.org/>
- STEPS 2 Resettlement (»Support for Transfer of European Prison Sentences towards Resettlement«), der har til formål at støtte den effektive gennemførelse af 2008/909/RIA ved at undersøge og analysere de juridiske og praktiske hindringer for dens gennemførelse i alle medlemsstater.
<http://steps2.euopris.org/en/>
- Undersøgelse af rammeafgørelse 2008/909/RIA udført af Agenturet for Grundlæggende Rettigheder (FRA) »Criminal detention and alternatives: fundamental rights aspects in EU cross border transfers«
<http://fra.europa.eu/en/publication/2016/criminal-detention-and-alternatives-fundamental-rights-aspects-eu-cross-border>

BILAG VI

LISTE OVER DOMSTOLENS DOMME VEDRØRENDE RAMMEAFGØRELSE 2008/909/RIA

C-573/17, *Openbaar Ministerie mod Daniel Adam Popławski (»Popławski II«)* (Dom af 24. juni 2019)

C-579/15, *Popławski* (dom af 29. juni 2017)

C-582/15, *van Vemde* (dom af 25. januar 2017)

C-289/15, *Grundza* (dom af 11. januar 2017)

C-554/14, *Ognyanov* (dom af 8. november 2016)

Verserende sager:

C-495/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Najvyšší súd Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republik) den 30. juli 2018, YX

C-314/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) den 8. maj 2018, *Openbaar Ministerie mod SF*

BILAG VII

LISTE OVER DOMSTOLENS DOMME VEDRØRENDE RAMMEAFGØRELSE 2002/584

C-573/17, Openbaar Ministerie mod Daniel Adam Popławski (»Popławski II«) (dom af 24. juni 2019)

C-514/17, Sut (dom af 13. december 2018)

C-327/18 PPU, RO (dom af 19. september 2018)

C-220/18 PPU, ML (dom af 25. juli 2018)

C-268/17, AY (dom af 25. juli 2018)

C-367/16, Piotrowski (dom af 23. januar 2018)

C-404/15 og C-659/15 PPU, Aranyosi og Căldăraru (dom af 5. april 2016)

C-237/15 PPU, Lanigan (dom af 16. juli 2015)

C-168/13 PPU, Jeremy F (dom af 30. maj 2013)

C-66/08, Kozłowski (dom af 17. juli 2008)

Verserende sager:

C-314/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (Nederlandene) den 8. maj 2018, Openbaar Ministerie mod SF

C-128/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Tyskland) den 16. februar 2018 — straffesag mod Dumitru-Tudor Dorobantu
